ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 25 Věčná válka.pdb

PDB Name: Vampýra - 25 Věčná válka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Adrian Doyle

Věčná válka

Sv.025

Jsem strážkyně Brány. Hlídám již celé věky. Čas je mé vězení. Čas je má krev.
Za mnou začíná koridor. Co je přede mnou, nevím.
Sídlím v této chodbě, stranou od všeho pozemského. Ale znám z ní jen malý kus. Je dlouhá jako věčnost a vedou z ní východy. Nejen ten na jejím konci, také po celém jejím průběhu. Odbočky do... Nevím kam. Snad jsem to i zapomněla, za ta dlouhá tisíciletí.
Jsem strážkyně. Hlídám a čekám. Neznám netrpělivost...

Irák. Uruk. Přítomnost
Pořád ještě byli jen tři.
Tři na které hleděli místní jako na blázny a nad nimiž se archeologové z okolí shovívavě usmívali.
Nemuseli pracovat v tajnosti. Vlastnili oficiální povolení místní prefektury - a přece dva z nich se té dřině věnovali výhradně od slunce západu do slunce východu.
V noci.
Duncan Luther kopal i ve dne.
Byl taky jediný, kdo tu a tam snědl nějaké sousto, nebo doplnil vypocené litry pitím vody.
To z něho činilo v rámci jejich tria tak trochu exota. A nebyl tomu ani nijak nerad. Protože ti druzí dva byli mrtví.
Definitivně mrtví.
Paul Kravetz sem dorazil a vyšplhal na skalní výběžek, zdvíhající se nad okolní pouštní krajinu, jako první.
Duncan dorazil jen o málo později a jako třetí do spolku se nakonec objevil doktor Romano. Ten s Sebou taky dovezl většinu peněz. Z nich ze všech měl za živa největší jmění.
Teď tu z něho žili.
Většina byla použita k opatření pracovního nářadí a k podplacení úředníka v blízké osadě. Ze zbytku se platilo Duncanovo jídlo.
Romano a Kravetz přes den spali v nitru skály. Byla tam chladná jeskyňka, v jejíž dutině se skrývalo tajemství.
Stejně jako v písku, kterým se prokopávali.
Nebyli obyčejné služebné kreatury. Nepotřebovali krev, aby v sobě živili upírskou nákazu - Duncan si každopádně dosud ničeho takového nevšiml. Co chránilo jejich těla před zkázou, nebylo možno zjistit. Ale vždycky, když se večer vyplížili ze svého úkrytu, vypadali odpočatě a posílené. Dokázali i slušně snášet sluneční světlo; oslabovalo je jen natolik, že nebyli schopni těžké tělesné práce. Služebné kreatury by se však pod paprsky slunce rozpadly v prach...

Duncan spal sám v malém stanu. Po setmění se tam uchýlil a zalezl pod deku, aby mu nebylo zima. Zřídkakdy jej doprovázal některý z ostatních. Avšak dnes v noci se náhle pohnula plachta ve vchodu a dovnitř vlezl po čtyřech Romano.

Duncan ještě nespal. Petrolejová lampa vrhala stíny předmětů proti látkovým stěnám stanu, sbíhajícím se nahoře do špičky. Ne však stíny lidí. Hlavy, ruce, všechno, pokryté jen holou kůží, jako by pro světlo vůbec neexistovalo.

Ani Duncan neměl stín. Nedokázal se s tím vyrovnat, protože stále ještě lpěl na naprosto zjevných a ověřitelných důkazech, že je živý: srdce mu bilo, tělo bylo teplé, cítilo bolest a provádělo látkovou výměnu...

Jak by tedy mohl být mrtev?

Stejně ale o tom ještě s nikým nemluvil. Snad s Lilith, ano. Ale to bylo ještě předtím, než ztratil odraz v zrcadle a stín!

Romano zakašlal. Situaci to neučinilo o nic skutečnější. Romano byl, co se Duncanových problémů týkalo, do jisté míry expert.

"Co je?" zeptal se ho.

"Něco jsme objevili," řekl padesátiletý bývalý lékař.

Duncan se na něho tázavě zadíval. Nezeptal se : Už teď? Neměli žádný organizační ani časový plán. Přišli sem do tohoto biblického Meziříčí, každý z nich hnán neztišitelnou touhou. Vlastně ani dopředu nevěděli, co dělají. V tom se Duncan a mrtví nijak nelišili. V jednom ale ano: oni se zdáli být se svojí smrtí smíření.

"Ano?"

Romano mu poskytl stručnou zprávu. "Loverboy na to narazil," řekl bez jakéhokoli důrazu.

Duncan potřeboval nějaký čas na to, aby si zvykl, že taky mrtví mají svůj těžko napodobitelný způsob humoru. Humor toho nejčernějšího druhu. Romano hned po prvním krátkém rozhovoru přejmenoval Kravetze na Loverboye. Kravetz býval totiž callboy, sydneyská mužská děvka. Tito tři měli společný jmenovatel, který je sem přivedl a který se jmenoval Lilith. Tato poloviční upírka každému z nich někdy zkřížila cestu a pila jeho krev. Proto teď byli zde.

"Co je to?"

"Pojď se podívat."

Duncanovo tělo se pohnulo. Vylezl kolem Romana ven.

Romano ho následoval.

Bylo chladno a temno. Ani nádhera hvězd na obloze nedokázala opravdu překonat hlubokou tmu.

Duncan věděl, že Kravetzovi a Romanovi to nečiní žádné problémy. On však potřeboval lampu, aby za těchto podmínek vůbec něco uviděl, nebo aspoň rozeznal.

Lampa už byla rozsvícená.

Ale ještě dřív uviděl Duncan z jámy pronikající slabý přísvit.

Nebylo snadné tu kopat. Písek byl ještě několik metrů pod povrchem suchý a bez přestání se drolil. Muselo se kopat na velké ploše, aby se vůbec dostali do rozumné hloubky.

Díra proto vypadala jako nějaký kráter. Dolů vedly provizorní, z prken stlučené schody.

Dole stál Kravetz. Pracoval jako mechanická kopie člověka: beze slova a přesně, neúnavně. Vedle něho visela na kůlu, zaraženém v zemi, lucerna.

Zapálili ji schválně kvůli mně, pomyslel si Duncan, téměř zahanbený tak velikou vstřícností. Nechal jít Romana napřed, ale šel těsně za ním.

Když se dostali až ke Kravetzovi, pátral Duncan nejprve marně po něčem, co by potvrzovalo Romanovo tvrzení. Teprve když Kravetz beze slova ustoupil stranou, uviděl z písku vyčnívat ohlazený kámen, snad něco jako základ nebo plošinu.

Duncan se předklonil a uviděl, čím se Kravetz zabýval. Objevil už jeden z konců, okraj plochy, a tam pokračoval v hrabání. Jen několik centimetrů pod ním narazil na další pevnou překážku.

Všichni tři kopali dál.

"Schodiště," řekl Romano, když vykopali celé tři schody. "Začátek nebo konec schodiště..."

"Začátek," řekl Duncan.

Kravetz neodpověděl.

Do svítání vykopali z písku dalších deset schodů. Ale instinkt sebezáchovy nedokázala potlačit žádná ctižádost. Když vyšlo slunce, stejně jako každý den opustili Duncana a zmizeli v signální hoře.

Duncan se ani nepokusil přemluvit je k další práci. Pustil se do té dřiny sám. Veliká plachta, natažená nad dírou, mu poskytovala stín a současně zakrývala nepřítomnost jeho vlastního stínu.

Pozdě odpoledne objevil první písemné znaky na bočních stěnách, lemujících schodiště...

+++++

Sydney, Austráli

Dech noci naplňoval sál. Jediný zdroj zvláštního světla byla nádoba v Lilithiných rukou.

LILIOVÝ KALICH.

Upírská nesvátost, kterou kdysi Felidae uloupila a vzdálila z dosahu Starého plemene, jež ho využívalo jako kalich rozmnožování.

Felidae sama byla také upírka. Stejně jako Creanna, Lilithina zemřelá matka.

Závoj velkého proč (Proč se právě ty dvě postavily postavily proti vlastnímu lidu?) se měl poodhalit, jakmile Lilith vypije obsah kalichu. Felidae to slíbila.

Kalich obsahoval její krev!

Krev, jež vábila a slibovala - ještě víc než dokázala slibovat slova kočičí ženy. Její krev byla klíčem, otvírajícím dveře poznání. Jimi vstoupí do Lilithina nitra - jakkoli se toho obávala - absolutní pochopení vlastního předurčení. V budoucnu už se bude po světě pohybovat s docela jiným pohledem na věci.

Krev tenkým pramínkem stekla po stěně kalichu k lačně a nedočkavě rozevřeným rtům.

Nedotkla se však ani úst, ani hrdla.

Neviditelná pěst náhle vyrazila nádobu Lilith z rukou. Obsah vystříkl na hladkou podlahu a sám Liliový kalich na ni dopadl o pár kroků dál tak prudce, že to vypadalo, že se snad musí rozletět na tisíc kousků.

Ale nestalo se nic. Jakkoli vypadal filigránově křehce, byl nerozbitný a robustní.

Lilith zděšeně a zmateně pohlédla na Felidae. Žena se zvířecí podobou stála proti ní a její pohled pátravě klouzal po muzejním sále.

Ona tedy tento útok neprovedla.

Proč by taky měla? Bylo přece Felidainým výslovným přáním, aby Lilith vypila krev osvícení. To ona jí předhazovala, že je nevědomá a slabší, než měla po stoletém spánku být! Kalich a krev jí.měly vlít její chybějící vědomosti...

...a teď tohle!

"Landru...!" vyklouzlo nenávistně Felidae ze rtů.

A v tomtéž okamžiku i Lilith uviděla nejmocnějšího ze všech upírů vycházet z jeho úkrytu.

+++++

Felidae

Nemohl si vybrat horší načasování. Vztek se ve mně spojuje s nenávistí a nenávist s bezmocností v jediný chuchvalec, jehož tíha mě drtí jako do sebe se hroutící černé slunce.

Ve chvíli se mi zdá, že vše je ztraceno.

Všechno. I budoucnost, za kterou jsem chtěla bojovat.

Chyba leží v minulosti. Tenkrát jsem měla zvítězit já. Pak by o něm už nemusela být vůbec řeč.

"Tentokrát tě už nezachrání žádný tvůj zbabělý podvod!" volá na mě, zatímco pohledem mlsně ulpívá na kalichu, který tak dlouho postrádal.

Vím, že mi nezbývá než ho zabít. Pouhé slovo jej nemůže zastavit. Co do zkušeností má ale tisíc let náskok. K tomu, co dělá, se cítí být oprávněn. Nikdo ho nedokáže přesvědčit o opaku. Je strážcem.

Stejně jako já.

Musíme se spolu utkat.

Jako tenkrát.

Snad ne jako tenkrát...

+++++

Felidaina vzpomínka Sídlo strážců

Byla jsem prázdná, žíznivá nádoba, když jsem se odnikud vydala na cestu Někam. Byla jsem tolik plná hladu a žízně, že jsem hltala geometrii své cesty, každou vůni a každý další smyslový dar, který se naskytl mým očím, uším, ústům, nosu a nervovým vláknům.

Znala jsem své jméno. A své "rozkazy".

A přece jsem právě otevřela oči. Kutna hřála mé tělo namísto základního chladu. Kapuce stínila moji hlavu, třebaže sem nikdy slunce nedopadne.

Věděla jsem, kde jsem. Pojmy jako "slunce" a "kutna" mi připadaly naprosto jasné. Ale zůstávaly jen teorií do chvíle, než sama pocítím nebo uvidím něco takového. Pak se to teprve stane skutečností.

Prošla jsem pevnou skálou, která se přede mnou rozestupovala a hned za mnou zase spojovala. Nebyla to chodba nebo cesta v pravém slova smyslu. A nebyla jsem to já, kdo ji přede mnou otvíral.

Potom, v jediném okamžiku, se mé okolí změnilo. Prošla jsem stěnou a ocitla se v místnosti, která se v tom samém okamžiku proměnila. Předtím to muselo být místo zcela mimo čas. Exil před pulsujícím životem tam venku. Snad právě já jsem vypnula ono umrtvující pole. Spíš to ale byla stejná síla, která mě sem dovedla a přesně ví, kdy se co má stát.

Spáč na zemi otevřel oči a zíral na mě. Vypadal ještě panenštěji než já, jak se mi zdálo. Jeho pohledné tělo probouzelo myšlenky, které se nezdály být příliš v souladu s mými rozkazy.

Ospale se zeptal: "Kdo jsi?"

"Kdo jsi ty?"

"Jsem strážce kalichu..." začal.

Ale tu jsem ho prudce přerušila: "To není pravda!"

Trhl sebou. Jeho pohled padl na masku, která mu ležela u nohou. Stupidní věc bez špetky vlastní tvořivosti. Ale on se jí zdál být fascinován, avšak nevěděl, o co jde, a jaké služby mu má v budoucnosti poskytnout...

Ne tady!

Docela jsem litovala toho, co mu učiním. Raději bych se pokusila ho ještě trochu zadržet a současně si ověřit svoji moc nad druhým pohlavím. Tato hra je prastará. Začala už...

"Jak to že ne?"

Jeho hlas se hrubě zařízl do mých myšlenek.

Propásla jsem nejvhodnější okamžik. Napůl se už vzpřímil. Horní část jeho těla byla bledá, a přece z hlediska našince

dosti pěkná. Jeho ruka sáhla po masce, jejíž ústa bez jazyka ho současně varovala: "Opatrně!"

Nyní jsem už nemohla déle váhat. Ten, kdo mi dal rozkazy, věděl, s čím se setkám. Tato mužská bytost přede mnou byla vyvolena, aby po dlouhou dobu pokračovala v tradici strážců. A přece ta, která kdysi uvedla tuto tradici v život, tato moc změnila názor. Stvořila mě, abych přerušila řetěz. Abych uvedla v život něco NOVÉHO, Staré dosloužilo, ba i to, které se právě vyklubalo z kokonu své zralosti a věří, že je na samém začátku...

Rozevřela jsem svoji kutnu, abych ho rozptýlila atributy svého ženství a uvrhla jej do podobného zmatku, jako to činily jeho genitálie mně.

Jako by mezi námi z jedněch očí do druhých přeskočila jiskra.

"Kdo jsi?" zeptal se chraplavým hlasem.

"Jsem rozkoš," odpověděla jsem.

Stoupla jsem si nad něho, rozkročila jsem se nad jeho stehny a pak jsem naznačila, jako bych se mu chtěla posadit na klín. Rukama jsem se snažila zachytit jeho šíje.

A taky jsem se zachytila.

A udělala jsem, co jsem udělat musela.

Nelíbilo se mu to. Ani mně by se nelíbilo, kdyby mi někdo obrátil obličej dozadu.

Prasknutí obratlů v něm sfouklo jiskru života. Oči se zlomily. Jen vzduch, unikající z jeho plic, nakrátko narušil ticho. A potom zasténala maska, která vyklouzla z jeho prstů: "Vražedkyně! Jak jsi mohla...?"

Také s ní jsem naložila, jak mi bylo nakázáno. Zvedla jsem ji, obrátila ji k sobě rubovou stranou a zahryzla se svými upírskými zuby do jejího jemného masa. Má nákaza pronikla do té trošky krve masky a učinila ji tak na mě nadále závislou. Potom jsem se znovu zahalila do kutny, přetáhla si falešný obličej přes svůj pravý a upevnila jej. Mé vlastní maso bylo pod maskou necitlivé. Ale na to jsem byla připravena. Nervová zakončení této věci se záhadným způsobem napojovala na mé vlastní nervy a přijímala podněty mých vlastních obličejových svalů.

Zabitý se už rozpadal v prach a popel, zatímco jsem zamířila k východu z místnosti.

Ještě před těmito dveřmi jsem se zastavila, a aniž bych věděla, co mě k tomu nutí, obrátila jsem se, abych uschovala nejjemnější pozůstatky toho mrtvého. Neuložila jsem je ve svém oděvu, nýbrž přímo na svém těle. Bylo snadné vytvořit na ně magickou schránku.

Tak jsem vyšla ven do chodby.

Ven z Temného chrámu.

A zatímco jsem kráčela, věděla jsem, že jsem očekávána. Někým, kdo mi bude chtít odepřít úřad strážce. Neboť jej už po sto let zastává sám...

+++++

Přítomnost

Lilith ucouvla. Aniž by otočila hlavu, prchala z té neviditelné sféry, kterou oba upíři, Felidae a Landru, kolem sebe utvářeli. Jako by byli dvěma póly, které se navzájem odpuzují, současně ale vytvářejí pole, které vystavuje vše, co se kromě nich nachází uvnitř, smrtelnému nebezpečí...

Omámenost Lilith ne a ne opustit. A snad to bylo dokonce dobře. Chránila její rozum, aby se nepřevrátil do dalšího extrému, poté co vložila tolik naděje do barbarského aktu křtu kalichem.

Nejhorší strach, pochopila dodatečně, se zakládal na obavě, že ji Liliový kalich bude muset nejprve zabít, aby jí propůjčil chybějící zasvěcení. Tak jako to činil lidským dětem, které upíři unesli.

Před jejíma očima se srážely dvě mocné síly, jejichž nenávist se dala přímo cítit. Jejichž nenávist se pro nezúčastněného proměňovala ve smrtící magii.

Pro Lilith také.

Instinktivně se stáhla zpátky:

Pohledem těkala od kalichu k oběma protivníkům. Kalich ležel docela blízko - a přece se zdál být nedosažitelně daleko. Lilith se neodvažovala jít k němu a prostě jej vzít k sobě. Bála se, že by tím na sebe soustředila Landruovu pozornost. Víc než kdy jindy jí připadal jako posel smrti. Takový, jenž si zcela osobně vyhlédl ji. Jen Felidaina přítomnost ho ještě odrazovala.

Co mu udělala, bylo jasné: ukradla nesvátost - upírka okradla upíra a zpochybnila tak celou upírskou budoucnost!

Lilith zamrazilo.

Plnou pravdu ani netušila. Ale byl to pohár, který náhle zazářil a rozevřel před ní pohled do minulosti. Stále ještě se uvnitř nacházelo trochu Felidainy krve. A jako by právě v té krvi - ne v kalichu - bylo uloženo vše, co se tenkrát přihodilo mezi Felidae a Landruem.

Na místě, které se nazývá Sídlo strážců...

+++++

Ve stejnou dobu

Tato noc byla jiná.

Lime Orkney pocítil studený závan větru a takřka okamžitě věděl, že to žádný závan větru není. Bylo to skoro jako dech ze záhrobí. Nic, před čím by se měl mít nějak zvlášť na pozoru. Konečně jeho džobem bylo netrpět podobnými záchvaty. Ale v tuto chvíli se mu zježily na šíji všechny chlupy.

Vyjeveně se zastavil. Těch pár luceren, svítících matně podél cesty, zablikalo. A pak zhasly.

Orkney vytáhl z pouzdra na opasku baterku. Druhou ruku zvedl a dvakrát si otočil kšiltovku, až mu nakonec znovu seděla na krátce zastřiženém roští jeho vlasů jako předtím. Ruka s baterkou se mu trochu třásla.

Strašpytlova premiéra!

Dorazilo ho, že si ani sám sobě nedokáže předstírat, že ho má na háčku cosi, co nemůže potřebovat.

Vtom se odkudsi ozval pronikavý zvuk.

Odkud?

Orkneyova baterka se trhavě pohnula tím směrem. Stál právě uprostřed ulice, mezi stavbami historické čtvrti "The Rocks". Zde se uchovávaly baráky v tom stavu, v jakém byly, když v nich bydleli trestanci po svém příjezdu do Austrálie. Jakési přírodní muzeum na kraji Sydney, které bylo v noci samozřejmě pro veřejnost zavřené.

A přece se před ním, mimo dosah jeho svítilny, něco pohybovalo.

Nebo někdo...

Orkney neměl střelnou zbraň, jen obušek a ruční vysílačku, se kterou mohl spustit v případě nouze poplach v centrále strážní služby, u které byl zaměstnaný.

Ale ještě nikdy toho neměl zapotřebí. Za celé ty dlouhé měsíce, co se tu Orkney nudil. Jednou musel vyhánět pár opilých výrostků, kteří přelezli přes plot. Ale při jeho sebevědomí to i bez střílení nebyl žádný problém.

Šílené, jak se můžou časy měnit.

A hloupé - velmi hloupé - že z pouhé pohodlnosti nechal vysílačku na strážnici...

"Hej! Stůj! Kdo je tam...?"

Ne, nezdrhne - třebaže by to nejraději udělal okamžitě. Ale nedočkal se odpovědi, nicméně v tu chvíli zaslechl jakýsi zvuk za sebou.

Bylo to jinde než předtím.

Orkney se otočil.

Také tam, kam teď posvítil baterkou, nebylo nic vidět.

Zleva k němu dolehlo z jednoho z domů ošklivé skřípění. Znělo to, jako by někdo holýma rukama napříč roztrhával vlhké prkno. A to docela pomaloučku.

Orkneyovi naskočila na zádech husí kůže. Jednou rukou sevřel rukojeť baterky, druhou rukojeť obušku a vyrazil k jednomu nízkému domku, ve kterém se přes den prodávaly suvenýry (malé šibeničky a trestanecké řetězy s koulí teď letěly nejvíc).

Vlastnil klíče ke každé z těch bud, ty z pohodlnosti nezapomněl.

Pak jeho ruka najednou pustila obušek. Skoro s náměsíčnou jistotou našel vhodný klíč a vsunul ho do zámku. Skřípání stále ještě nezmlklo. Orkney už nevěděl, jestli to byl křečovitý pokus předstírat sám sobě odvahu - nebo jen naprostá bezradnost, že ještě stál na místě a nerozběhl se jednoduše ke strážnici, aby někomu dal vědět o nezvyklé události.

Možná si z něho nějaká banda utahuje. Někdo si vzal do hlavy, že dnes v noci starého Orkneye vyučí tomu, co je hrůza!

Doslova doufal, že je tomu tak.

Znovu se ho dotkl neexistující vítr.

Skutečný vítr vál bez přestání od pobřeží. Od toho, který tu a tam ovanul Orkneye, se dal snadno rozeznat.

Dveře se otevřely.

Orkney zatáhl za kliku a posvítil dovnitř. Došel až sem a stále doufal, že se mu jeho výdrž vyplatí.

"Tak už dost, vy sráči!" zavrčel do místnosti plné stojánků s pohlednicemi a vitrín, mezi kterými tančily stíny, neboť svítilna se třásla spolu s Orkneyovou rukou. "To stačí..."

Hlas mu odumřel, protože světelný paprsek objevil zdroj skřípotu, pronikavě se zařezávajícího do ticha.

Podlaha.

Před Orkneyovýma očima cosi trhalo podlahu v domě!

Zespodu.

Ve chvíli, kdy svítilna objevila díru, se počala vysouvat ze vzniklé Škvíry kostnatá ruka. Když po ní přejelo světlo, na okamžik jako by strnula, potom za pomoci druhé kostnaté spáry pokračovala ve svém úsilí.

Orkney se pokoušel spolknout knedlík, který mu uvízl v hrdle. Se stejným úspěchem by se mohl pokoušet spolknout cihlu.

Nevěděl, co má dělat. Svaly ho najednou neposlouchaly. Všechna síla opustila jeho tělo jako vzduch z propíchlých pneumatik.

Když se konečně dokázal přimět, aby se pozpátku vypotácel z otevřených dveří ven na dlážděnou ulici, srazil se s čímsi, co se k němu blížilo ze tmy z druhého směru.

Dotek byl studený a kostnatý.

Orkney upadl na zem. Přes rty se mu nevydral ani hlásek. Svítilna se rozbila. Tma na něho dopadla jako těžké závaží a přimáčkla ho k zemi.

Vedle něho škrábaly kosti o kámen.

Orkney bez dechu zíral nahoru na oblohu a čekal, až začnou zhasínat hvězdy...

+++++

Landru:

Nyní, když zase stojím proti ní, musím se ptát, jak se jí mohlo podařit mě tak dlouho mást. Klást falešné stopy, za kterými jsem se honil.

Ani jedenkrát jsem neuvedl do spojitosti se zmizením Liliového kalichu právě ji. Byrjsem si příliš jist, že zemřela mou rukou.

A což taky ne? Vždyť jsem přece našel její popel! Vlastní nohou jsem vstoupil na místo její zkázy, vše viděl na vlastní oči!

Vždycky mi zatemňovala smysly jiná, mnohem strašnější verze. Co když jsem se dvě a půl století honil za fantomovým zlodějem - třebaže jsem se potají vždycky obával, že nikoli zloděj, nýbrž sám Temný chrám - jeho moc - vzal Liliový kalich k sobě, zabavil ho kvůli mému zpupnému chování, aby všechny upíry potrestal za zločin jediného z nich...

Bylo to skoro jako očista, jako znovuzrození, když jsem se po návštěvě Lilithiny bývalé důvěrnice dozvěděl jméno zlodějky. Když mi Beth MacKinsayová odpověděla, že je to Felidae, jež slíbila Lilith, že se tu s ní setká a pomocí kalichu zacelí mezery v jejím vývoji. Aby učinila Lilith ještě mocnějším a ještě nesmířlivějším pronásledovatelem Starého plemene.

Creannina bastarda...

Tamhle stojí. Vidím ji. A cítím ji.

Ale v tuto chvíli je pro mě důležitá pouze ta bytost přede mnou. Zrádkyně, která ztratila všechna práva, která jsem jí kdysi přiznával, když jsem se snažil odčinit vše, co se stalo.

Klamem nejenže po celou tu dobu unikala mému pronásledování - stejně podvodně se musela i zmocnit úřadu strážce! Neexistuje jiné vysvětlení. Temný chrám mě tenkrát nepotrestal, protože vždycky věděl, že jsem chtěl přemoci uchvatitelku úřadu.

Ale proč mi nedal za pravdu?

"Proč se stavíš proti vlastnímu lidu?" zeptal jsem se jí.

Odpověděla však jen mlčenlivým pohrdáním.

Už je toho dost.

Ať opět rozhodne boj.

Ale tentokrát - to přísahám na život budoucího mesiáše - se jí už nepodaří mě oklamat! Až ji tentokrát porazím, už ji nic a nikdo nezachrání.

A kalich bude znovu navrácen těm, kteří ho potřebují ke svému rozmnožování.

Já JSEM strážce.

Jediný a skutečný.

Bude zase putovat, od místa k místu, od klanu ke klanu...

+++++

Felidaina vzpomínka

Sídlo strážců

Nečekala jsem, že se setkám s takovým charismatem. Landru překonal všechno mé očekávání. Zjevná poraněná pýcha ho činila ještě přitažlivějším, než byl už předtím. Už tenkrát se projevil můj sklon k pokořování jiných.

A přece nejprve pokořil on mě.

Skutečně mě vyzval na souboj!

Nechtěl mi předat svůj úřad a mně bylo velice brzy jasné, že nesmím počítat s ničí pomocí. Kdokoli mě stvořil, počítal s tím, že mohou nastat komplikace. Ne s právoplatným nástupcem, toho jsem usmrtila skoro bez námahy, nýbrž s tímto.

Rozpoutal se krátký, prudký boj.

Zatímco jsme bojovali, Temný chrám se změnil. Podlaha se proměnila ve zmenšený obraz oné krajiny, ve které se toto magické místo ukrývá. Vytvářely se strmě rozervané skalní útvary a hluboké propasti.

Landru, jak se zdálo, byl přesvědčen, že jeho opovážlivost zůstane nepotrestána. Věřil, že přinutí osud, aby mu přisoudil jeho úřad i na další období!

Pomyšlení, že by za jistých okolností mohl mít pravdu, mě poháněla, abych do toho šla. Teprve jsem nabyla svého vědomí a nechtěla jsem už zase být vržena zpět do zapomenutí.

Jak bych mohla zemřít, když jsem ještě ani nežila?

Ne!

Ale má ctižádost mě v rozhodující chvíli zaslepila. Landruova zkušenost se mi trpce nevyplatila.

Ve chvíli, kdy jsem se domnívala, že ho překvapím a kdy jsem se na něho vrhla, abych ho zlikvidovala, využil mého vzteku a prudkosti útoku - a odmrštil mě dolů do hlubiny!

Ten pád se zdál trvat celou věčnost.

Když jsem konečně narazila na dno propasti, nic nezmírnilo zničující tvrdost dopadu. Až do poslední chvíle jsem doufala, že se mi dostane něčí podpory. Ale zůstala jsem ležet celá rozbitá - doslova roztříštěná. Skalní útesy, ostré jako sekyry, mě probodly, rozsekaly mé maso a smáčely se mou temnou krví!

Bolest živila šílenství v mém mozku. Věděla jsem, jak upíři umírají - to jak jsem tu ležela, nestačilo ani k umření, ani k životu, ani k uzdravení. Mé regenerativní síly, taky zvláštnost mého druhu, se zdály být přemoženy množstvím vnitřních i vnějších zranění. Navíc mě ochromovalo magické prostředí, jež mělo zejména pro mě nepřehlédnutelný význam.

Tak jsem tu tedy ležela a čekala, až ke mně Landru sestoupí dolů, aby se ujistil o svém vítězství.

Každý na jeho místě by to udělal.

Po chvíli, zatímco mi bolest rvala trosky těla, jsem si už dokonce přála, aby Landru brzy přišel a zasadil mi z milosti smrtící ránu.

Ať si pak dělá s kalichem, co se mu zlíbí. Mé poslání ztroskotalo na samém počátku. Ani síla, ani chytrost mi nestačily, abych se prosadila proti strážci posledního tisíciletí!

"Pojď sem...," chroptěla jsem. Na víc jsem neměla sil, a přece se mi zdálo, že by to mohl můj kat zaslechnout. "Pojď mě... zabít..."

Nepřišel však on, nýbrž...

SVĚTLO, které se mi náhle rozsvítilo před očima jako právě explodující slunce. SVĚTLO, které se zhmotnilo ve mně i kolem mě. Byla to vše prosvěcující síla. A přesto jsem odkudsi čerpala jistotu, že ho kromě mě nemůže vidět nikdo jiný.

Světlo ke mně promluvilo.

Možná že ne slovy - dnes už nevím. Už krátce poté, co se to stalo, jsem nic nevěděla.

Nebylo to důležité.

Důležité bylo poselství - a dar.

"Musíš si věřit," řeklo SVĚTLO. "Ty nejsi poražena - to on je. Jeho čas vypršel. Cas ho zformoval tak, že ho už nikdy nedokážu očistit. On je zkamenělina, ale bude to muset poznat sám. Budoucnost patří tobě. Ty se musíš postarat, aby se uskutečnila moje vůle..."

Jak? zeptala jsem se němě. Nejsem už k ničemu. Mé rozbité tělo tu shnije a rozpadne se. Nedokážu pohnout ani rukou. Kosti mám rozdrcené na padrť!

A pak najednou jako by jakási veliká útěcha přemohla všechno zlé, co mě potkalo.

Ze světla na mě přešlo cosi temného, amébovitého, sevřelo mě a zapustilo kořínky do mého nitra, do každé rány a do každé zlomeniny. Aby spojilo v nový celek, co se už zdálo být nespojitelným.

"Tohle je tvé," řeklo SVĚTLO, "a ty jsi jeho! Žádný z vás nedokáže být bez druhého. Taková je cena. Nemáš na vybranou. Není to dar, nýbrž nezbytnost. Teď vstaň!"

Nemohu, chtěla jsem říci.

Ale vstala jsem.

Ten dar, který vlastně darem není, mě podpíral jako vnější i vnitřní kostra. Pokryl rozevřené, nikdy už nezahojitelné rány a svázal vše, co bylo ve mně zlomeno. Bolest byla také nyní ještě přítomna jako tlumená ozvěna. Sice snesitelná, ale stále existující, jež mě už nikdy neopustí. Zapomenout na ni dokážu jen během krátkých chvil, kdy mě rozkoš vynese k vrcholům, které přeční všechno na světě.

Ale to jsem tenkrát ještě nevěděla.

Tam dole na dně propasti, která se rozevřela v podlaze Temného chrámu, bylo všechno ostatní důležitější, než moje nicotná přání a naděje.

SVĚTLO zůstalo se mnou. Otevřelo skálu po mé pravici a pak tomu bylo stejně jako v prvních chvílích mé vědomé existence, když jsem směřovala k původně předurčenému Landruovu nástupci. Pevný kámen se přede mnou proměňoval ve schůdnou cestu. Vystoupila jsem ze země nahoře u oltáře.

Landrua nebylo nikde vidět.

"Je teď dole," řeklo SVĚTLO. "Najde tam popel, který jsi měla u sebe."

Kalich stál přede mnou, a dříve než jsem ho vzala, zeptala jsem se, proč se toto všechno musí stát právě takto. Proč mocné světlo, které mi poskytlo svírající korzet, prostě samo nevezme kalich, aby s ním zařídilo, co bylo nakázáno mně.

Jsem ničím proti síle, sídlící v této záři.

Méně než nic.

Kalich mi chladně i palčivě zároveň spočíval v rukou.

"Nyní běž. Schovej se, až ho hanba požene odsud. Tak se stane. Buď si ale jista, že se bude pokoušet sledovat tvoji stopu!"

Proč to dopustíš? zeptala jsem se. Proč ho necháš vystoupit zpět z propasti?

Odpověď, které se mi dostalo, mě doslova přibila: "On je mé dítě - jak bych mu to mohla udělat."

Nebyla jsem už schopna žádné další námitky. Zamířila jsem k zapečetěné chodbě, ke které mě SVĚTLO vedlo.

Pečeť se nezlomila, když jsem prošla. Ale za ní jsem se ocitla sama. Viděla jsem, jak se Landru vrací. Jak objevil ztrátu toho, o co jsme spolu bojovali.

Třebaže zvítězil, byl poražený.

Necítila jsem žádný soucit, jen netrpělivost. Sotva jsem se mohla dočkat, až opustí místo svého nejbolestivějšího pokoření. Ale potloukal se kolem ještě dlouho. Nechtěl se smířit s realitou. Zapřísahal síly, které zde sídlí, aby mu odpustily jeho opovážlivost. Přísahal, že se bude kát.

Ale nikdo ho nevyslyšel.

Až nakonec se obrátil k východu.

Konečně.

Nedokázal už vycítit blízkost kalichu, třebaže mu sloužil tak dlouho. Věděla jsem, jak tomu zabránit. Od této chvíle jsem odstiňovala energii kalichu, kdykoli to jen šlo.

Zvláště v Llandrinwythu.

Zvláště v Beinn Dearg...

+++++

Přítomnost

Požár byl uhašen. Už několik dní. Odklízecí práce byly v plném chodu. Ale nebylo důvodu k přehnané spokojenosti. Bytost s Herakovou temnou ctižádostí není nikdy spokojená.

Ano, s Herakovou!

Hned po udušení posledního plamene, který zničil jeden trakt Salem Enterprises, udělal to, co by na jeho místě učinil jen málokdo: přešel do útoku!

Od této hodiny měli členové klanu vědět, že se nehodlá ani svým jménem hlásit k tradici svého předchůdce - tedy už ani Hora II., ba dokonce ani jen Hora.

Upírům tohoto města byl oznámen a slíben počátek nové epochy - a vše bylo myšleno vážně.

Každá věc měla svůj čas. Taky skromnost. Taky boj za staré hodnoty. Jinak by nemohl nikdy vystoupit na tento trůn. Ale i když byl první klon zničen a materiální škody šly do milionů, nemohl nikdo přehlédnout, že je na správné cestě. Ze srší novými, revolučními myšlenkami!

Uvnitř klanu se nepotřeboval denně vystavovat na podstavci - a co překračovalo sféru jeho vlivu, může počkat.

Měl čas. Krev mu dávala všechen čas na světě...

Když se té noci u něho znovu ohlásil Homer, jeden z jeho nejspolehlivějších kandidátů, byl už předem informován o událostech ve vojenském výzkumném středisku za městem.

Proto věděl, že tamější události šly na konto oné nepřítelkyně, která zaútočila také na Salem Enterprises.

Lilith Edenové.

Herak přijal Homera v podzemní říši, kterou zde vytvořili po opuštění původního shromaždiště. Na pozemku firmy Salem Enterprises, jejíž budovy byly uspořádány při pohledu z ptačí perspektivy do tvaru kříže - aniž by to upírům nějak vadilo. Tak jednoduše se nedá vytvořit žádná škodlivá magie.

Helikoptéra vysadila Homera. Patřilo to k jeho roli stejně jako uniforma tříhvězdičkového generála, která mu seděla jako střižená na míru.

Homer, když vstoupil, dal k lepšímu úsměv, třebaže musel vědět, že si Herak na okázalé předvádění citů, upírům cizích, nepotrpí. To mohlo tak nanejvýš poplést lidi, se kterými měl Homer co do činění.

Uniformu měl na hrudníku zapnutou jen nedbale a Herak se se zájmem zadíval na střep, který tam měl připnutý. Ten umožňoval Homerovi bez starostí vystupovat na veřejnosti. Jeho role vyžadovala působení v mediích - což by byl normálně pro upíra neřešitelný problém. Příroda mu dala mnohé. Ale odraz v zrcadle, a tedy i možnost být zachycen na film, mezi tyto dary nepatřil.

Ale také používání onoho střepu bude, jestli se bude pokrok takto ubírat dál, v dohledné budoucnosti patřit minulosti. Handicapy Starého plemene budou moci být odstraněny. Dosavadní úspěchy to naznačují už dávno. Spojením nejmodernější vědy a prastaré magie krve byli najatí genetici a specialisté na DNA na správné cestě...

"Kde je to?" zeptal se Herak bez okolků. "Tady uvnitř?"

Upír s falešným úsměvem na rtech zvedl kufřík a postavil ho před Heraka na stolek.

"Ano," řekl. Jeho téměř umělecky jemné ruce otevřely nejprve oba zámky a pak nadzvedly víko kufříku. Objevilo se další pouzdro, zabalené do molitanu, který však neměl zabránit pouze nebezpečí potlučení.

Toto druhé pouzdro vyzařovalo přesně ono nebezpečí, které Herak očekával.

"Zaútočilo to - i na tebe?"

Jako by jen ta samotná otázka vyvolala v Homerových vzpomínkách nepředstavitelnou hrůzu. Veškerá předstíraná lehkost se náhle roztříštila i spolu s úsměvem kolem jeho úst.

"Doslova mě to vysálo!"

"A tys to přežil?."

"Jak vidíš... Ale jistý bych si moc nebyl, je to víc než jen pouhý fragment..."

V Herakovi se teprve teď probudil skutečný zájem. Ale stále ještě nebyl přesvědčen.

"Jsi si jistý, že je to kus těch prokletých šatů?"

"Můj vlastní zážitek mě zbavil zbytku pochybnosti. Známe tu zbraň, která byla osudná starému Horovi a od té doby i mnoha dalším."

Schválně se zmínil o starém Horovi. Obratně se přizpůsobil novým poměrům. Současně si však byl Herak jeho loajalitou jist.

"Ano, známe je..." Herak natáhl ruce k pouzdru. Vysoce bezpečnostní obal, používaný také k uložení radioaktivních látek, dokonale izolující od vnějšího světa.

"Cítíš to?"

Homerův hlas najednou jako by trochu ochraptěl.

Ta náhlá nelogičnost náčelníka upírů znejistila. Ostře se na Homera zadíval. "Co tím myslíš?"

Homer se těžce nadechl. Na čele mu nevyvstal sice pot, ale jakýsi bledý lesk. "Měl jsem, když už to bylo zavřené, pořád ještě pocit, jako bych cítil ta vlákna, jak se mi chtějí zavrtat do kůže a vysát mi krev..."

"To zní nějak bláznivě," řekl Herak bez obalu.

Homer sebou trhl. "Ty nic - necítíš?"

"Vůbec nic. Jsi si jistý, že to je vůbec uvnitř?"

Nový výraz utrpení přeletěl po obličeji toho tvora, vypadajícího v uniformě tím nevhodněji, čím víc se prodírala na povrch jeho upírská povaha.

Bylo už naprosto nepřehlédnutelné, že utrpěl trauma, které ho ještě dlouho bude doprovázet.

Sice přežil, ale byl poznamenaný.

"Když to otevřeš, získáš důkaz..."

"To taky udělám," vpadl mu do řeči Herak.

+++++

Lilithin rozum byl zcela zmatený nečekanými obrazy, které jí poskytla magie kalichu - magie krve.
Landru je strážcem kalichu?
Opatrovatel oné nesvátosti, zajišťující další uchování Starého plemene?
Vždycky věřila, že se honí za tímto temným grálem jen proto, že je upír. Už to samo by stačilo jako motiv, třebaže by tím byl dost výjimečný. Většina Starého plemene jen naříká nad ztrátou, ale není ochotna ničím přispět k znovuzískání základního předpokladu své existence.
Dost groteskní.
Ještě bizarnější bylo poznání, že Landru byl kdysi jedním z těch, kteří rozšiřovali nemrtvý život po světě, přinášeli ho do nejvzdálenějších koutů a stavěli ho do služby klanům...
Vše, co se Lilith v těchto minutách dozvěděla, se zakládalo na Felidaině vidění věci. Landruův úhel pohledu jí zůstával skrytý. A přesto to bylo dost, aby se její vědomí souvislostí rozšířilo s rychlostí přímo výbušnou.
Nebránila se tomu.
Nebyl tu už žádný rozpor jako předtím, když si myslela, že poznání vypije z kalichu.
Tento akt byl jiný. Neměl nic společného s Felidainým zamýšleným rituálem a Lilith si přitom všem ještě uchovávala mnohé ze své prvotní nevinnosti.
Její myšlenky cestovaly Felidainými vzpomínkami - skoro tak, jako kdysi putoval Landru po světě.
Felidaino působení bylo jako zázrak. Ale rozjasňovalo se stále víc a víc...

+++++

Felidaina vzpomínka
Když jsem projížděla horami Snowdonie, měla jsem kalich dobře uložený v sedlové brašně. Na řemení kolem celého těla jsem si mezitím už zvykla a přes něj jsem nosila ve vší slušnosti obyčejné oblečení. Nic mi nezáleželo na přehnaném rozruchu všude, kdekoli jsem se objevila. Můj zevnějšek byl už prostě takový, že kamkoli jsem přišla, hned se všechny lidské pohledy upřely na mě.
Ti lichotníci!
Každý muž mě zbožňoval, ale jen takoví, kteří sami zaujímali nějaké zvláštní místo mezi těmi červy, se odvážili něco si se mnou začít. Některé jsem přinutila, ale to jen zřídkakdy, protože se to příčilo mé pýše.
Mým cílem byla malá vesnice, nad kterou se jako zaťatá pěst tyčil kostel. Výhrůžně, a přece nesmyslně. Neboť já jsem měla kalich. Kalich všechno změní.
Ti, jež jsem cestou do vesnice potkala, to měli poznat. Už brzy. Neboť zde bylo to dítě.
Ještě jsem netušila, že se mi tu přece postaví nějaký vážný protivník. Upírů jsem se na tomhle odlehlém místě nemusela bát.
Jen Owaina Glyndwra.
Poprvé jsem se s ním setkala před hospodou, ve které jsem poznala i Clougha Corwena, muže zcela podle mého gusta, u něhož mi bylo hned jasné, že se stane mým milencem po dobu mého pobytu zde. A taky dárcem krve.
Ale pan farář, který se o mě zajímal, ode mě dostal svoji první lekci. Pokořila jsem ho před shromážděným davem tím, že mi musel olízat holínky.
Nepoučil se z toho.
Musela jsem mu už brzy dát na vědomí výrazněji.
Psal se právě 25. prosinec 1727, když jsem tajně vstoupila do domu, ve kterém měli smutek. Matka právě narozeného, ještě bezejmenného děvčátka nepřežila porod.
Otec nebyl doma a zbývající, starší sourozenci mí nevadili. Zaměstnala jsem je tím, že jsem jim přikázala pustit se do nesmyslných hádek a drobných bojů. Později si na mne vůbec nevzpomenou.
Nakonec jsem ukradla dítě z kolébky.

+++++

"Moji matku..."
Lilith si nevšimla, že to zamumlala nahlas. Ještě hlouběji se ponořila do pletiva jednoho cizího života. Jako tenkrát, když jí symbiont převyprávěl Creannin příběh, jako by ona sama byla Creanna.
Nyní byla Felidae.
A z první ruky se dozvídala, jak zlodějka kalichu navštívila a potrestala Llandrinwyth, dávno už ztracenou vesnici.
Jak na oko unesla dítě - třebaže měla dávno v plánu vrátit se s ním...

+++++

Téhož dne jsem dorazila s tímto blonďatým kojencem do úkrytu, který jsem si vyhledala už dávno předtím. Rhymney, starý obyvatel této jeskyně, ještě pořád stál tak, jak jsem ho nechala před svým odjezdem do vesnice. Netoužila jsem po jeho zatuchlé krvi. Ani po krvi toho dítěte, které bylo zasvěceno jinému předurčení.
Děvče neustále plakalo. Zabalila jsem ho do plachty, kterou bylo přikryto v kolébce. Rysy jeho obličeje byly ještě tak nehotové, že jsem si vůbec nedokázala udělat představu o jeho budoucí podobě, ale nepochybovala jsem, že vybráno muselo být něco skutečně zvláštního.
Rhymney, jenž mi byl zcela oddán, se stal dítěti "chůvou". Řekla jsem mu, co má udělat, jak má dítě nakrmit a uchovat

je při životě. Stavěl se k tomu se stejnou šikovností jako špalek. Ale to nejdůležitější zvládl.

Bez starostí jsem mohla na své černé kobyle znovu navštívit vesnici, jednak abych ještě něco vyslídila, jednak abych mohla dál šířit strach a hrůzu, podněcovat pověrčivost a panu faráři připomněla, na co jediné ho mohu potřebovat.

To navenek.

V duchu jsem však už dávno věděla, že sehraje ještě jednu roli. On i ten jeho zatracený stánek Boží, který se dočká ode mě znesvěcení.

Datum bylo pevně dáno. Já jsem ho znala. Pan farář ještě ne.

Zabíjela jsem čas v hostinci Clougha Corwena. Corwen byl silný. Dával mi, co jsem potřebovala. Jeho mohutný kůl mě probodával pokaždé jinak. Měl velkou výdrž a ani jeho . krví jsem nepohrdla.

Netušila jsem, že jsme sledováni. Že si pan farář už dávno smyslel oplatit mi pokoření, které jsem mu způsobila.

Právě na Nový rok mě pak vyčmuchal v Rhymneyově příbytku. Ráno toho dne jsem starého zabila, protože mi už šel na nervy, třebaže to s jeho pomocí nemělo nic společného.

Kromě toho jsem potřebovala krev, protože už toho dne jsem kojenci dopřála obvyklý sled smrti a znovuzrození.

Dítě to přivítalo stejně skvěle jakož i purpurové světlo, které se po vykonaném díle nad jeskyní rozprostřelo jako teplá přikrývka. Nebylo tu už místo pro nějakého ztroskotance.

Ten náhlý přepad mě překvapil, to přiznávám. A ještě dlouho potom jsem se zlobila, že mě kalich nevaroval.

Dnes vím, jak bylo ode mě bláznivé věřit, že se bude starat i o takové nicotnosti. Tenkrát ale pro mě bylo ještě zacházení s ním nové a zázračné každý den, každou hodinu.

Owain Glyndwr se ještě v doprovodu jiného vesničana vřítil do jeskyně. Purpurová záře dopadala do tváří těch dvou zcela si nepodobných mužů. Jak našli cestu do mého úkrytu, jsem se dozvěděla teprve po útoku těch vzteklých fanatiků.

Ano, fanatiků.

Ten jeden na mě zaútočil svěcenou vodou a krucifixem, druhý s jakýmsi širokým těžkým mečem. Vetřelci měli tu výhodu, že jsem zrovna dřepěla na zemi a vedla němý rozhovor s magií kalichu.

A právě ten obrovský farářův průvodce mě vytrhl z tranzu. Zařval a sekl mě tím svým krátkým mečem do krku, zřejmě se domníval, že mě jen tak jednoduše usekne hlavu.

Ale zmýlil se.

Mé řemení chránilo a drželo pohromadě tuto část těla od mého těžkého zranění v Temném chrámu. Čepel zasáhla štít, který jen vypadal, jako obyčejná kůže. Meč v něm uvízl, takže jsem získala čas zorientovat se v situaci.

Současně na mě zaútočil taky farář. Odzátkoval láhev, kterou si s sebou přinesl a postříkal mě tím, co bylo v ní, což mě na kůži pálilo jako kyselina. Současně mě neušetřil ani drmolení modliteb. Když se stalo tohle všechno, odložila jsem všechnu krásu a ukázala těm dvěma, že pro ně nebudu tak snadná oběť, jak se domnívali.

"Á, náš páteříček..." pozdravila jsem toho flanďáka.

Tu se tomu druhému podařilo vyprostit meč a jediným rozmachem mi zabodl čepel ošklivě hluboko do těla, jako by chtěl přeříznout v půli kmen stromu. Bodl právě do místa, které nechránily žádné řemeny, a v první chvíli jsem si opravdu myslela, že je po všem. Ještě jedna takto dobře vedená rána by se vším skoncovala.

Zhroutila jsem se a slyšela, jak si ti dva vedle mě říkají, že farář k sobě vezme dítě a odveze ho, zatímco mi ten druhý hodlal zasadit smrtelný úder...

Ještě než odešel, mučil mě Owain Glyndwr tím svým krucifixem. Ten vypálený cejch ještě pořád mám, jenže je skrytý pod rozšířeným řemením.

Nevěděla jsem si jiné rady, než znovu oživit Rhymneya. Je velice namáhavé ovládat mrtvé. Ale já jsem se už chytala každého stébla, abych unikla hrozící zkáze.

Musela jsem ještě udělat tolik věcí! Stála jsem na samém začátku! Dítě ještě ani nebylo připraveno k tomu, k čemu bylo předurčeno...

To nakonec uznala i magie kalichu.

Sotvaže farář s dítětem utekl, zalil mě jakýsi proud. Ještě jsem prchajícího oklamala prudce přervaným výkřikem. A pak jsem tomu, který mě chtěl zničit, dvojnásob zaplatila všechno, co mi dosud udělal. Obklopila jsem ho polem, které zdusilo každý výkřik. Potom jsem rozevřela jeho tělesnou schránku po celé její délce a nechala jej vychutnat, jak mu život z ní pomaloučku vyprchává. Nebyl už schopen žádného odporu. Zbraň v jeho ruce vypadala jako směšná hračka.

Ještě zatímco umíral, zhotovila jsem si jeho masku. Ne takovou, jakou jsem zanechala v Temném chrámu. Prostě jen auru, která ze mě v očích lidí učiní tohoto smrtelníka. Až do posledního detailu. Dokonce i jeho hlas zaslechnou, když k nim promluvím.

Ale to všechno potřebuje čas. Zranění bylo příliš vážné, než abych ho překonala během pár hodin.

Kdybych měla smůlu, získal by farář znovu podezření. Doufala jsem však, že si na útěku nebude příliš prohlížet mnou pozměněné dítě.

Že ho vrátí zpět do opatrování jeho rodině.

A potom...

Když přišla do Rhymneyovy jeskyně skupina lidí z vesnice, aby zjistila, co se stalo s průvodcem Owaina Glyndwra, očekávala jsem je už v jeho podobě. Přičarovala jsem si zranění na noze, získané "v boji s čarodějnicí" , kvůli kterému jsem se nemohl vydat za farářem. Chtěli vědět, co se stalo s čarodějnicí. Mé líčení, jak jsem jí usekl hlavu, načež se rozplynula v dým a síru, přijali s vděčným zděšením.

Byla jsem položena na saně za koněm, a tak dopravena do Llandrinwythu, kde mě přijali jako hrdinu, vracejícího se z veliké bitvy. Také farář se nechal oklamat. Ujistil mě svým věčným přátelstvím a svým díkem za statečný čin. A pak mi do příbytku osaměle žijícího kováře (opravdu mě za něho považoval!) přidělil ještě pomocnici, aby mi byla k ruce.

Díky, příteli! To statné děvče chutnalo znamenitě...

+++++

Lilith se kroutila při každé myšlence, ze které prýštila jen čistá zloba a pohrdání. Čím víc se dozvídala o minulosti, tím větší záhadou pro ní bylo, jak může moc, která určila Felidae za ochránkyni plánu, současně chtít zastavit zlo.

Zlodějka kalichu se svojí mentalitou tak absolutně shodovala s těmi, které Lilith pronásledovala, že také Lilithino PŘEDURČENÍ bylo stále spornější.

Co z ní chtějí kalich a Felidae učinit? Podobnou bestii jako je tato pružná, k smrti krásná "kočka"?

Co se pak stane s Lilithinými přáteli - těmi několika nynějšími (vlastně už jen Beth) a možná ještě budoucími?

Budoucí už prostě žádní nebudou a Beth...

Nebo co by se stalo, kdyby Felidae teď podlehla? Kdyby se Landruovi podařilo dostat se znovu k rozmnožovacímu kalichu?

Co by potom bylo s ní?

Ani budoucnost jí na to nedávala žádnou odpověď.

+++++

Byla jsem stále mezi nimi. Viděli kováře Guye Feniana, ale ten už neexistoval. Přesto jsem ho zastupovala naprosto hodnověrně. Dokud se nepřiblížil čas Eiddydina křtu.

Eiddyd...

Tímto jménem chtěl otec dítěte Bart Drefach vyvolenou nechat pokřtít pod střechou svého boha.

Věděla jsem, jak tomu zabránit. Ne křtu - jen jeho očekávané formě.

V noci před obřadem jsem navštívila Owaina Glyndwra v jeho pevnosti. Ó ano, domníval se, že je pro mě nedostupná. Neznal moc kalichu - a ani jeho podstatu.

Vytrhla jsem ho ze spánku. Zalila jsem ho žíravým světlem, které do něho vyrylo stopu a zjevilo mu pravdu o tom, kdo je ve skutečnosti "Guy Fenian".

Zbledl jako stěna. Nazýval mě Satanem, když jsem před ním stála oblečená jen v řemení - skvělé ženství v amazonském ústroji.

Vysmála jsem se mu.

Potom jsem ho přinutila, aby mě dovedl do své ložnice. Kalich jsem nesla, jako bych kráčela v čele neviditelného procesí. Také tím jsem se vysmívala jeho víře.

Činilo mi rozkoš pohybovat se tam, kde by našince nikdo nečekal. Ještě větší rozkoš mi ale působilo nové pokoření našeho pana faráře. Postavila jsem kalich na komodu a lehla jsem si k Owainu Glyndwrovi do postele. Abych mu vysvětlila, jaký bude skutečný průběh zítřejšího obřadu.

A tu mě naštval naposledy, ne vlastně napředposledy.

Najednou se mu podařilo chytit vedle postele dřevěný svícen a jeho trn, na který se jindy napichují jen svíce, mi vrazil do těla. A jen svému reflexu vděčím za to, že mě netrefil přímo do srdce, ale jen do nechráněného břicha.

I tak to bylo dost hrozné.

Nedokázala jsem se udržet a proklela ho tak, jak jsem ještě neproklela nikoho jiného. Přitom jsem si sama musela trn vytáhnout z těla tím, že jsem sklouzla dolů z faráře, který svícen pořád ještě pevně svíral. Spolu s dřevem se z rány vyvalil i proud černé krve.

Glyndwr na mě jen zíral, když jsem strhla kalich k sobě a vypotácela se s ním ven do kostelní lodě.

Po chvíli jsem zaslechla jeho pronásledující kroky a skutečně jsem nevěděla, jestli je tak statečný, nebo tak šílený, že mě nemíní nechat na pokoji. O něco později jsem pochopila, že měl prostě víc strachu z mého příštího návratu než z hrůzy, které teď mohl učinit konec...

Nemohl.

Použila jsem magie kalichu, abych unikla.

A znovu se vrátila.

+++++

Našli děvečku ve Fenianově kovárně. A v Rhymneyově jeskyni ženu z vesnice, která se dopustila té chyby, že se pokusila Eiddyd kojit. A přitom byla kousnuta dítětem, které už na nějaké mléko nemělo ani pomyšlení.

Které v sobě už neslo nákazu. Neboť pilo z kalichu moji krev. Zemřelo a povstalo k novému životu.

To dítě už nebylo člověk. A nyní stvořilo svoji první kreaturu, aniž bych já sama dokázala říct, jestli vědomě, nebo prostě jen vedeno pudem.

Vesničané kreatuře usekli hlavu. Přitom bylo zjevné, že si myslí, že to jsem snad já v nové masce. Ale já přitom byla jen tichou, mlčenlivou, dobře schovanou pozorovatelkou. Viděla jsem, jak s ní - pro jistotu - zacházejí. Jak její hlavu spálili a tělo přibili kůlem, bodnutým do srdce, ke zmrzlé půdě.

Kalich jsem postavila v jeskyni tak, že ho Owain Glyndwr musel okamžitě najít.

V nejhorším případě by kalich našel jeho.

Vzal ho s sebou, byl kalichem podroben a připraven ke křtu. Krátce na to farář zabil Barta Drefacha, který začal mít podezření. A téhož večera se konal satanský křest, při kterém vyvolená dostala poslední příkaz, že bude sloužit kalichu,

a své skutečné jméno.

Creanna.

Tu se Owain Glyndwr naposledy pokusil narušit postup. Zaútočil dokonce i na kalich. Mrštil s ním z oltáře na podlahu před očima celé obce.

To musel odpykat. A spolu s ním každý obyvatel Llandrinwythu. Dokonce i já a vyvolená jsme z toho pekla unikly jen tak tak. Světlo, které nikdy neosvětlovalo tento svět, prosáklo stěnami kostela. Nevím, odkud se vzalo. Nevím ani, co to bylo.

Unikly jsme. Vesnice byla unesena ze skutečnosti. Tam, kde je vše obráceno na hlavu.

Do světa za zrcadly.

+++++

Přítomnost

Herak dokončil veškeré přípravy, které považoval za nutné.

"Chceš to opravdu udělat?" zeptal se ho Homer.

"Tebe to sebralo víc, než jsem si původně myslel," odpověděl. "Dřív jsi tak nemluvil..."

Herak čekal, jak jeho výčitka zapůsobí. Ale nebylo to nic platné.

Speciální dveře se hladce otevřely. Nacházeli se ve sklepních prostorách Salem Enterprises. Až sem se požár nedostal.

"Byl vlastně nalezen a potrestán ten sabotér?" zeptal se Homer, jako by byli stále ještě sami.

V podstatě taky byli. Kreatura, která na ně v místnosti čekala, se nepočítala. A taky to věděla.

"Ne," odpověděl Herak. "Ale uhořeli tam nějací vědci. Možná byl mezi nimi."

"To vypadá, jako bys považoval za normální, že někdo přemohl naši hypnózu a nahradil ji jinou. Vždycky jsem si myslel..."

"Dost," přerušil ho Herak - způsobem, který jasně dával najevo, že se o tom opravdu nehodlá déle bavit.

Homer zmlkl.

"Pojď sem!" poručil náčelník služebné kreatuře. "Jak se jmenuješ?"

"Nemám jméno, pane."

"Nemáš jméno?"

"Zapomněl jsem ho už za svého života."

"Byl jsi nemocen?"

"Ano, pane. Pořád ještě jsem."

Upíři si vyměnili pohledy. Herak požádal svého nejbližšího člena klanu, aby mu vybral nějakou snadnou postradatelnou kreaturu. Ale že by mohlo být vybráno něco takového, to tedy nečekal.

"Čí jsi služebník? Kdo ti předal nákazu?"

"Zapomněl jsem."

Z Homerova hrdla se vydral zvuk pohrdání. Současně ale pohlédl na Heraka, jako by se vskrytu obával, že by se mohl domnívat, že pro něho tento bezděčný komický výstup inscenoval úmyslně. Herak mohl velice bizarními oklikami dát kterémukoli členu rodiny najevo, že propadl sítí jeho přízně.

Nesmysl! uklidňoval se. Není přece žádný důvod. Nic jsem nezkazil. Právě naopak.

Přesto jej ohromilo, že takovou možnost vůbec bere v potaz.

Náčelník jako by si jeho zamyšlenosti vůbec nevšiml. Herak se plně soustředil na svého pokusného králíka. "Zapomněl? Ale říkáš mi pane - takže si snad pamatuješ alespoň to, kdo jsem já?"

"Řekli mi to, než jsem přišel sem. Sice zapomínám, ale ne zase tak rychle."

"Jak se jmenovala ta tvoje nemoc - když jsi byl člověk?"

"To jsem zapomněl."

Herak zatleskal jako režisér, který dostatečně dlouho mluvil z některým ze svých herců. To uvolnilo napětí. Homer vděčně registroval, jak ho Herak kývnutím vyzval, aby spolu s ním opustil místnost. Ještě předtím se však bezejmenná kreatura dozvěděla, co má dělat.

"Myslíš, že si to budeš pamatovat, až budeme venku?"

"Budu se snažit."

"Co si o něm myslíš?" zeptal se Herak, když stáli za bezpečnostním skleněným štítem a přihlíželi, jak kreatura pomalu otvírá kapsli.

"Tomu fragmentu to bude jedno," odpověděl Homer, "jestli má jeho potrava dobrou nebo špatnou paměť..."

Odmlčel se uprostřed věty. Obě půlky válce se oddělily rychleji, než původně na základě poněkud neohrabaných pohybů kreatury očekávali.

Sledovat výraz obličeje kreatury se zdálo být v první chvíli ještě napínavější než čekání na vlastní událost, o které Homer po své bolestivé zkušenosti neměl nejmenší pochybnost, že musí nastat.

"Nikdo nikdy netvrdil," řekl Herak, "že nakažení vyžaduje nějakou inteligenci. Ale stvořit bytost natolik neschopnou života, namísto její likvidace, to je podivnost, za kterou by se měl někdo zodpovídat."

"Můžeš na něm třeba udělat další pokus." Nebylo to myšleno vážně.

Nezdálo se však, že by s tím Herak tak docela nesouhlasil, což znovu povzbudilo Homerův hluboce zakořeněný neblahý pocit. Časy se na jeho vkus teď měnily až trochu moc rychle. Dost možná, že už ani na Kodex se nebude moci tak slepě spolehnout. Pověsti o jeho porušení se množily takovou měrou, že za tím muselo být alespoň zrnko pravdy.

Náhle se obličej kreatury zkřivil.

"Myslím," řekl Herak, "že to už začíná."

Celý pokus se odehrával ve velice speciální místnosti. Herak si vzal k srdci, co slyšel o incidentech ve vojenské laboratoři. Tam se Lilithiny šaty nedaly zastavit ani pancéřovými dveřmi. Těžko se dalo říci, do jaké míry je stejného výkonu schopen i tento fragment. Musí být slabší, jinak by Homer kontakt s ním nepřežil. Přesto nechtěl Herak přistoupit na žádné riziko. Od Homera se ale dozvěděl, že to nesnáší oheň.

Herak zapálil stružku.

Ta byla naplněna vysoce hořlavou tekutinou a v kruhu obklopovala stanoviště služebné kreatury. Průměr kruhu byl asi tři metry. A od stružky ke stěně místnosti to byly další dva metry.

Kreatura stála v ohnivém kruhu a vytřeštěnýma očima hleděla nejprve tam, kde její páni zmizeli ve dveřích, a pak...

Okno, před kterým stáli, bylo průhledné jen z jedné strany. Přesto se Homer zeptal: "Opravdu nás nemůže vidět?"

Herak pochopil, co tím chce jeho společník říct. Taky on měl pocit, jako by se kreatura na něho zahleděla a zahrnula ho kletbami.

Jak jste mi to mohli udělat? jako by řvaly ty vytřeštěné oči. Co jsem provedl...?

"Já každopádně nevidím nic," nezdržel se Herak. "Kapsle je otevřená. A přesto..."

V tom samém okamžiku služebná kreatura odhodila obě polovičky pouzdra od sebe - ale stále ještě na ní nebylo vidět žádnou zjevnou změnu. Pouze klesla na kolena a vyděšený obličej skryla v dlaních.

"Ty ruce," řekl Homer. "Třeba se to nachází v jeho dlaních, nebo..."

"Nebo pořád ještě v té laboratoři za městem!" přerušil ho Herak. "Nebylo by to možné? Popsal jsi mi tu hmotu. Ale já nic podobného na něm nevidím. Ty ano?"

Homerovi nezbylo než zavrtět hlavou.

"To bý bylo špatné, kdybych měl pravdu," řekl Herak. "Mám s tím fragmentem veliké plány. Netušíš ani, jaké naděje jsem do něho vkládal. Víš, co je to klonování?"

Homer přikývl. "Každá buňka těla obsahuje stavební schema kompletní bytosti, ze které pochází. Při klonování se z jedné takové buňky vypěstuje bytost, která..."

"Co myslíš, kolik kompletních kusů by se dalo vytvořit z toho fragmentu?" přerušil ho Herak.

Homer se roztřásl. Pak zasípal: "Je to tu! Musí to být uvnitř. Viděl jsem na vlastní oči, jak to zavřeli do toho pouzdra..."

"Tak mi to ukaž! Dones to!"

Homer strnul. "Ty myslíš...? Že mám...?"

"Však tě to nezabije. Budu na to dávat pozor."

Homer vrhl vyděšený pohled směrem k hořícímu kruhu, kde stále ještě klečela kreatura, pořád s obličejem v dlaních...

"Můžeme se zeptat, co se stalo," řekl Homer a ukázal na hovorové zařízení vedle okna.

"Zkus to," přikývl Herak.

Homer s úlevou stikl knoflík a zavolal do hovorového zařízení: "Hej! Slyšíš mě?"

Kreatura poněkud zvedla hlavu směrem k němu. Prsty přitom roztáhla a hleděla skrze ně, aniž by však spustila z obličeje.

"Kdo - jsi?" zeptal se služebník.

"Před chvílí jsem byl s tebou. Co se ti stalo? Vylezlo... vylezlo něco z té kapsle? Cítíš to v sobě?"

Kreatura zasténala. "Nevzpomínám si na tebe. Kde se vzal ten oheň? Dá se nějak uhasit? Uhaste to, prosím. Nejsem si jistý, ale myslím, že nemám oheň rád. To horko..."

Homer ucítil, jak na něm spočinul Herakův pohled. "No vida," vyprskl Herak. "Zbláznil se. Ale já ho v žádném případě z toho kruhu nepustím. Jenže potřebujeme ten kousek!"

Homer by na něho nejraději zakřičel: "Tak si ho přines sám!" Ale neodvážil se. Třebaže mu vzpomínka na prožitou bolest pořád ještě zatemňovala rozum. Rozhodně už neměl naprosto chuť ještě jednou pocítit ve vlastním těle ta vlákna.

"Je možné, že by ho to - ovládalo?"

Homer bezmocně pokrčil rameny. Pak mdle řekl: "Půjdu dovnitř."

Herakovi se nepohnul jediný rys v obličeji. "To ti nikdy nezapomenu."

Homer ignoroval křeče ve svých útrobách. Otevřel dveře.

Všechno se pak seběhlo strašně rychle.

+++++

Nejenže to vypadalo jako by stáli proti sobě dva rovnocenní soupeři a větřili před bojem - skutečně tomu bylo tak.

Lilith, ještě omámená z přijatých vzpomínek, se rozhodla sama převzít iniciativu. Nesetrvávat už dál v pasivním vyčkávání.

Felidae a Landru byli plně zaměstnáni. Ale jak dlouho tento klid před zcela jistou bouří vydrží, bylo nepředvídatelné.

Proto by se měl zajistit Liliový kalich, dostat ho ven z té zóny, kterou oba bývalí strážci v muzejním sále vytvořili.

Skoro automaticky si Lilith znovu vybavila v paměti, kde vlastně je.

"The Rocks" vybrala jako místo schůzky Felidae. Lilith tu měla dostat své chybějící zasvěcení. Vědomí toho, o co skutečně jde v jejím boji proti zpoloviny vlastnímu lidu.

Na tomto pozemku kdysi stály trestanecké baráky. Jakási neuvěřitelná ghetta, jak jí vykládala Beth. Mnohokrát sem byli lidi posíláni ze Starého světa jen za krádež bochníčku chleba a zde byli nuceni k nejtěžším pracím. Vládly tu tenkrát

strašlivé poměry. Ale samozřejmě se sem dostávali i skuteční zločinci. Hrdlořezi, vrahové a další odporná pakáž...

Důvod, proč na to začala myslet právě nyní, když kalich skončil nebo přerušil své vyprávění o minulosti, spočíval v tom, co tato půda vydechovala. Třebaže tu byly vystavěny nové, pěknější stavby, základ pod jejich základy byl pořád stejný.

Zde všude ležely kosti k smrti umučených, jakož i zákeřně zavražděných vysídlenců.

Přítomnost pokojně zemřelých Lilith naproti tomu necítila. Ti už dávno nalezli svůj klid. Těmi už nic nepohne. Nic je už nemůže zneužít.

A potom, zatímco se pomalými kroky přibližovala k místu, kde ležel Liliový kalich - kde Felidaina krev jako stopa jednoho z těch starých, nepotrestaných zločinů vystříkla na prkna dřevěné podlahy - přišli oni, aby se připojili ke konečnému boji dvou gigantů. Imaginární řady amfiteátru se zaplňovaly diváky bez očí.

Už jednou se musela Lilith postavit v boji kostlivcům. V Llandrinwythu, vesnici ovládané kletbou kalichu. V oné "zamrzlé" pravděpodobnosti na odvrácené straně normálního světa.

A přece zde to nevypadalo na útok.

Jen to ještě víc zvyšovalo příšernost a irreálnost místa. Ne všichni vstoupili dovnitř spořádaně dveřmi. Mnozí jednoduše vytloukli okna, nebo se vysoukali zpod rozlámaných desek podlahy.

Všichni se zastavili tam, kde i Lilith cítila hranici. Na oné neviditelné linii, za kterou se už každým okamžikem musí ukázat, kdo z tohoto místa odejde jako vítěz.

A komu náleží ten vytoužený předmět.

Grál utrpení.

Lilith nečekala, až bude ze všech stran obklíčena zpuchřelými a zažloutlými kostlivci. Všichni znovu povstávali k životu. A rozhodně nejen zde rozpoutanou magií. Už předtím v nich přetrvával jiný, velice čilý druh života: červi, larvy a brouci všeho druhu.

Lilith překročila tu hranici. Rychle chtěla sáhnout po kalichu, jenže ještě rychlejší byl výboj, který ji v tom okamžiku hrubě odmrštil přes celý sál a ještě hruběji s ní smýkl o jednu vitrínu, až se sklo roztříštilo na kousky.

Landru a Felidae se ani nepohnuli. Jako by si jejího pokusu ani nevšimli.

I ti umrlci, pomyslela si Lilith zahanbeně, se chovají nepoměrně chytřeji než ona.

+++++

Číhalo to hned za dveřmi - ne až za ohnivým kruhem.

Muselo se to tedy ještě nacházet v pouzdře, když jej kreatura od sebe odmrštila pryč, a skoro se vnucovalo podezření, jestli nemohla být kreatura komplic, který tomu měl pomoci dostat se přes ohnivou linii...

Homer to uviděl v tu chvíli, kdy otevřel vstup do komory, aby proklouzl dovnitř. S touto možností nepočítal ani on ani Herak.

"Pozor!"

Homerův výkřik však přišel pozdě.

Ze ta věc umí být rychlá, to už věděl. Ale že tak zatraceně rychlá...

Upír nedokázal potlačit jisté zadostiučinění nad tím, že se nestal znovu obětí on sám. Jako uhranutý zíral, jak se fragment přisunul k Herakovi a zareagoval stejně jako předtím ve vojenské laboratoři. Ta malá nestvůra vysunula vlasová chapadélka, zavrtala je Herakovi do těla a počala z něho vysávat jeho černou krev...!

"Pomoz mi!" vykřikl vůdce klanu.

Homer se nehýbal. "Ale jak?"

Teprve když se Herak zapotácel směrem k němu, překonal svoje ochromení. Vklouzl otevřenými dveřmi do komory, kde stále ještě byla kreatura jako nějaké zvláštní zvíře uvězněná v ohnivém kruhu.

"Pomozte mi!" kvílela. "Oheň neprosím... oheň... ne..."

Chvíli měl Homer pocit, že ho strhává neskutečnost této scény.

Herak se vpotácel do komory. Jeho tvář byla napjatá, jako by musel nést centové závaží. A přece nesl jen sebe - a tu věc o váze pár gramů...

Homer přemýšlel, jak by mu mohl pomoci. Jestli mají spolu nějakou šanci proti tomuto amébovitému monstru, pijícímu upírskou krev, které se jako náplast přilepilo Herakovi na holeň. Ani látka šatů nezabránila, aby se to nepřichytilo Herakovi na kůži, ba dokonce se zdálo, jako by ta věc vyslala zvláštní chapadlo přímo do náčelníkova mozku!

Skutečně ho řídí jako loutku?

Homer musí něco udělat, nebo se mu Herak, pokud se mu náhodou nějak podaří vysvobodit, škaredě pomstí.

A tak Homer zvolil to nejmenší ze všech zel. Alespoň se tak domníval. Chytil Heraka za ramena - a postrčil ho směrem k ohnivému kruhu.

"Zbláznil... ses?"

"Uhaste... Prosím, uhaste to...!" kvílela kreatura skrze křečovitě strnulé prsty.

Homer se už nenechal zviklat. Jen doufal, že ta bestie nepřeskočí na něho. Objal oběma pažema Heraka zezadu kolem hrudníku, zvedl ho a jedním rázem ho postavil ne do kruhu, nýbrž na něj.

Herakovy boty se ponořily do hořící kapaliny. Okamžitě i spolu s kalhotami vzplanuly.

Homer na to vše hleděl.

Herakův řev ho nechával chladným. Čekal jen na pravý okamžik, nicméně musel se taky bránit Herakovým úderům.

Pak přišla ta pravá chvíle.

Ta věc, ohrožovaná ohněm, se mlaskavě svezla upírovi z nohy. Nejprve to vypadalo, jako by se chtěla vyšplhat výš.

Ale pak jednoduše odpadla a v tu chvíli Homer postavil Heraka na okamžik do kruhu, aby fragment spadl na podlahu právě v kruhu.

Pak s vypětím posledních sil ještě Homer vytrhl náčelníka klanu znovu z kruhu ven a celým tělem se vrhl proti jeho hořícím nohám, aby zadusil plameny.

Herak zmlkl. Podvolil se tomu všemu bez jediného pohybu.

Zato kreatura v kruhu se opět začala divoce zmítat. Její obličej nebyl k rozeznání, třebaže si ho už nezakrývala rukama. Celý se potáhl čímsi černým, hebkým, jakoby přiléhavým závojem. Výkřiky pod tím působily jaksi zvláštně přidušeně.

Celé tělo se škubalo, jako by jím procházelo vysoké napětí.

Po chvíli se Herak vzpřímil a zíral na zuhelnatělou kůži, která se mu loupala z nohou. Pak se podíval dovnitř ohnivého kruhu a nakonec na Homera.

"Pojď," řekl. "Jdeme. Taky nemám rád, když mě někdo ruší při jídle..."

+ + + + +

Felidaina vzpomínka
1728-1761

Poté co jsem v Norimberku předala Creannu do ochrany Karlovi, vydala jsem se přes Kanál zpátky do Anglie a odtud dál do Skotska. Byla to moje první cesta tak vysoko na sever tohoto ostrova a ani já jsem nevěděla přesně, co mě na té pověstné Vrchovině čeká. Jméno svého cíle jsem si už nesla v sobě, ale nic víc.

Na své cestě jsem se setkala s několika ukázkami soužití, bohatství a nejhlubší bídy a v neposlední míře i lakoty uzavřených skotských klanů.

Upírům se mi dařilo vyhýbat stejně jako vždycky, třebaže i tady ‚jako všude' skryti rozehrávali svoji moc. Ale já jsem si s tím dovedla poradit. Jen málokdy došlo ke srážce, a když už, pak dopadla pokaždé v můj prospěch.

Ze všech upírů jsem se obávala jen jediného...

Brzy jsem se dověděla, co ve skutečnosti je ten kožený postroj na mém těle: nejen rafinovaně zhotovený korzet, držící mé tělo pohromadě, nýbrž také cosi těžko popsatelným způsobem žijícího, jako součást mě samotné. Ale dávání a braní se udržovalo v rovnováze. Vděčila jsem té věci za všechno - což jí nikterak nebránilo, aby si tu a tam neukradla trochu mé krve. Vždycky však znala míru. A dalo se tomu úplně zabránit, když jsem jí v pravou chvíli přivedla jiný zdroj potravy. Pak ta věc mohla být i nenasytná. Pak jsem i já cítila její spokojenost, což zase ve mně nezřídka probudilo touhu po krvi lidské.

Po několika týdnech jsem dorazila na místo, které místní obyvatelé stejně jako mapy nazývají Beinn Dearg. Byl to, jak jsem se přesvědčila i při svých pozdějších cestách, kus typicky drsně grandiózní Vrchoviny, kde vítr neustává nikdy a déšť jen zřídkakdy.

Cestu k rozpadlému opatství jsem našla díky svému vnitřnímu ukazateli, který mi byl dán už při zrození. Tento kompas mě nikdy nezklamal.

Zdivo zřícenin jsem si uspořádala ke svým potřebám. Vystavěla jsem sklepní klenby. Ve sklepech zřídila kobky.

Při tom všem mi pomáhala magie. Bez magie by můj život a všechna činnost byly nemyslitelné.

Byla to osamělá krajina. Poblíž se vyskytovalo jenom pár roztroušených vesniček a jednotlivých chalup. Opatství bylo už po staletí ponecháno rozpadu. Jeho magie vyvanula. A co tu ještě zbylo z té hnusné víry, využila jsem obratně ve svůj prospěch.

Beztak jsem se nemusela ničeho podobného obávat. Kalich mi poskytoval ochranu, neboť v něm nesídlí jen síly temné...

Poté, co jsem proměnila místo, vydala jsem se jedné noci do odlehlé vesnice. Jela jsem na koni, protože na svých kožených křídlech bych svoji kořist neunesla.

Při tomto prvním loupežném tažení po krádeži kalichu (který jsem vlastně neuloupila), jsem vnikla do tří domů, hypnoticky jsem ovládla jejich obyvatele a přinutila je, aby mi vydali své novorozence.

V jednom případě jsem se nedokázala ovládnout. Pohled na jednoho černovlasého mladíka ve mně způsobil přímo explozi touhy po jeho krvi. Zemřel při mém nespoutaném sání, takže potom, když jsem zase nabyla smyslů, musela jsem všechno řádně nastrojit tak, abych uspokojila tajnou lidskou touhu po neřešitelných zločinech. Už jen pouhé zmizení tří dětí lidem široko daleko vyrazí dech - ale současně spáchaná vražda ještě přileje oleje do ohně. Nebyli žádní svědkové činu. Všichni účastníci po mém odchodu trpěli naprostou ztrátou paměti...

V zacházení s plačícími dětmi jsem měla zkušenost už od Creanny. Moje magie je rychle ztišila i zkrotila. Žádné z nich nemělo víc než tři roky. Proto byly lehce formovatelné a právě dost vhodné pro moje plány.

Hned po svém návratu do opatství, jsem položila základní kámen ke studování a experimentování, kterými jsem se potom s přestávkami zabývala půldruhého století.

Ne já, nýbrž otisk SVĚTLA v mém duchu tomu tak chtěl.

Tento neviditelný průvodce na každé z mých cest mě vyzýval k stále dalším a dalším krádežím lidských dětí. Neměla jsem nejmenší možnost vzepřít se. A proč bych taky měla? Důvody mi byly vhod, neboť jsem z těchto dětí vychovávala své pomocníky a spojence, třebaže opatřené jen omezenou vlastní inteligencí. Vypouštěla jsem je do světa s přesně vymezenými úkoly: aby kladly falešné stopy mému pronásledovateli. Landruovi.

Moje výtvory se zpravidla domnívaly, že kalich je uloupený - a proto se všude, kde jsem je vyslala, držely stranou od upírských klanů. A stále hleděly zanechávat mezi lidmi stopy, které by upoutaly Landruovu pozornost a odvedly ho od pravého místa mého pobytu.

Všechny tyto bytosti měly zpočátku velice omezenou délku svého života. Stačilo jen pár let, aby odcestovaly do

nejodlehlejšího koutu Země a tam na sebe upozornily. Nijak jsem příliš nestála o to, aby se tyto zvláštní děti kalichu náhodou dostaly Landruovi do rukou. Věděla jsem příliš málo o jeho možnostech. Proto jsem každému svému výtvoru přidala "mechanismus", který provedl okamžitou sebedestrukci, jakmile se jej dotkla aura podvedeného strážce.

Jak bylo už řečeno, zpočátku jsem vytvářela jen upíry s velmi omezeným intelektem.

Když uplynulo téměř celé jedno desetiletí, zjevilo se mi znovu SVĚTLO - a překvapilo mě výzvou, kterou jsem v této formě vůbec nečekala, jelikož mohla ohrozit všechno, co bylo započato stvořením Creanny.

Ale SVĚTLO mi nedala na vybranou. Informovalo mě o mém protivníkovi a řeklo, co mám udělat. Že přitom mohla být Creanna zabita, na to se SVĚTLO neohlíželo.

Poslechla jsem.

Přerušila jsem své experimenty. Pokud bude mít Creannina mise úspěch, nebude už zapotřebí v nich pokračovat. Copak by ještě měly nějaký smysl?

Teprve pár mých výtvorů opustilo Beinn Dearg...

Války otřásaly uspořádáním světa, když jsem se se spěchem vracela zpátky do Německa. Věděla jsem, na čí konto připadá vesměs všechno toto prolévání krve. Válka, zdálo se mi už tenkrát, je nejzákladnější dovednost. Jak ve velkém, tak i v menším měřítku je válka něco věčně platného, síla, která podrobuje tvář světa stálé proměně - a stálému vývoji. A bylo by vůbec bez takových změn myslitelné jeho samotné bytí?

Taky moje a Creannina činnost byla válka v malém. Stvořila jsem si "vojáky" - ona jednoho dne stvoří jednoho jediného.

Toho nejdůležitějšího.

Pokud přežije misi, do které ji musím poslat.

Příjemně mě naladilo, že mě nezahrnula výčitkami, když jsme se znovu setkaly. Pod Karlovým poručnictvím úžasně vyspěla a já jsem si od ní se zájmem poslechla všechno, co za ta léta prožila a čemu se přiučila.

Ale dlouho jsem jí nemohla zastírat pravý důvod své návštěvy. Před jejíma očima jsem vytáhla kalich z brašny - a s jeho pomocí ji uvrhla do úplného zapomnění.

Světnice byla naplněna purpurovou září kalichu, který předal Creanně úkol, aby bez jediné vzpomínky odjela do Prahy a tam vyhledala blízkost a přízeň zatracence.

Tak to určilo SVĚTLO. Creanna se měla osvědčit. Měla se vetřít do důvěry bývalého strážce, a až to bude možné, zničit ho.

Zničit!

Landrua!

Ještě než purpurová zář zhasla, stalo se něco, co jsem ani já nečekala: vynořilo se z něho něco temného, beztvarého a jakoby rtuťovité konzistence a plazivě se to sunulo po podlaze. Mně to nevěnovalo žádnou pozornost, ačkoli jsem měla pocit, jako by se můj řemenný postroj pokoušel slézt ze mě a spojit se s tou beztvarou věcí. Naštěstí se tak nestalo. Ta tuhá masa dospěla až k úplně strnulé Creanně, vyšplhala se po ní vzhůru, vsunula se jí pod šaty a...

Já pochopila.

Když purpurová záře kalichu zhasla, strhala jsem Creanně mrtvou látku z těla. Potom jsem přikázala Karlovi, aby nechal do dvora předjet kočár. Dovnitř jsme pak posadili Creannu oblečenou do bílých nabíraných šatů, které vlastně žádnými šaty nebyly. Kočí se neptal na nic. Karl ho instruoval předem.

Potom jsem zažila něco úžasného. Zdržela jsem se ještě pár dnů v Norimberku. Karl mě požádal, abych potají přihlížela, až se bude zase oddávat svým kanibalským choutkám. Udělala jsem mu to k vůli, ale většinu času jsem prostě jen strávila v temném pokoji a cítila, co se se mnou dělo.

Symbiont na mé kůži mi zprostředkovával vnímání svého pandami - takže jsem nepřímo znovu uviděla Landrua. Zažila jsem jeho setkání s Creannou a užasla nad malou nedůvěrou, se kterou k ní přistupoval.

Po několika dnech, kdy jsem se naučila stále dokonaleji zacházet i s těmito druhými vjemy, dostal také Karl od kalichu "dárek". Nic, co by mu mohlo sloužit jako zbraň, a taky jen vzdáleně podobné tomu, s čím jsme žily v symbióze já a Creanna. Ale mně to umožnilo dorozumívat se s ním i na velkou vzdálenost a předávat mu příkazy.

Karl se tomu nebránil. On i já jsme spolu byli od prvního dne našeho setkání spojeni zvláštním jiskřením.

Tak jsem ho opustila, ale i nadále byl se mnou - stejně jako Creanna.

Nevrátila jsem se do Skotska, nýbrž jsem odcestovala do Persie. Hledala jsem ono místo, kterému měl v budoucnu připadnout obrovský význam. Uruk. Skrytou bránu...

Dělala jsem, co jsem musela dělat. Všude.

Současně jsem doprovázela Creannu na její cestě s Landruem. Cítila jsem, jak se jejich poměr časem opotřeboval - a jak se hledač kalichu zaplétá do stále hlubších pochybností o sobě samém. Složil dokonce "slib". Nepil už svým obětem krev jako upír, nýbrž krev nabíral do magické repliky Liliového kalichu.

Dělalo mi dobře cítit jeho utrpení. Poháněl mě to dál a dál. Ale pak se přiblížil čas, kdy nebylo možné přehlédnout, že se jejich vztah bortí. Creanna a on si byli den ode dne cizejší.

Vroce 1761 jsem se zdržovala v Holandsku, zatímco oni se vrátili z Itálie do Německa, a tehdy jsem pocítila v sobě pobídnutí otisku, abych vzala věci do svých rukou.

Přikázala jsem Karlovi, aby byl v pohotovosti.

Vyjel oběma naproti. Protože Landru neustále vystrkoval tykadla všemi směry, aby získal nějaké poukazy na Liliový kalich, nebylo těžké navést ho na falešnou stopu, vedoucí do Norimberku.

Skočil na návnadu.

A Creanna jednala tak, jak měla nakázáno. Když se dozvěděla o Landruově "horké stopě" vyvolalo její podvědomí útok symbiontu. Spoluprožívala jsem celý ten útok symbiontu na tisíciletého upíra - i jeho ztroskotání.

Landru útok přežil.
Nakonec nezůstalo Creanně nic jiného než se dát na útěk.
Ó, nikdy jsem nevěřila, že by to mohlo vyjít. Strážce je strážce.
Poslala jsem Karla do Creannina útočiště. Dovezl ji ke mně do Amsterdamu, kde jsem se s ní pohádala. Dělala jsem, jako by bylo všechno ztraceno a jako bych jí to kladla za vinu.
Její vzpomínka na mě i na všechno ostatní se jí vrátily, jakmile se postavila proti Landruovi.
Nyní jsem ji zavrhla.
Musela mě za to nenávidět, protože vlastně skutečně nic nezavinila. Bila se dobře.
Ale já jsem se řídila tím, co mi přikazoval otisk SVĚTLA. Zmínila jsem magické datum. Od nynějška za sto třicet pět let musí Creanna vydat svůj plod.
To jí však tenkrát na těch prohnilých prknech člunu na amsterdamském grachtu ještě známo nebylo.
Potom jsme se už nikdy víc nesetkaly. A přece jsem byla pořád s ní. Zatímco ona zápasila s prázdnotou, kterou jsem v ní zanechala, já jsem se vypravila zpátky do Skotska, kde jsem dál pokračovala ve svých experimentech.
S novým zápalem jsem se pohroužila do tohoto úkolu. Ale horlivost a ctižádost mi kolikrát zastřely pohled na hranice možného. Došlo k incidentům...

+++++

Přítomnost Felidae
Pokouším se navázat kontakt s kalichem. Sát jeho sílu jako před staletími.
Nedaří se.
Vypadá to, jako by se kalich rozpomněl na svého strážce. Akceptuje nás oba. A žádnému nechce ublížit. Dokonce i Lilith vyřazuje ze hry, brání jí, aby mi přišla na pomoc...
Mohla bych křičet zklamáním. Komu to vlastně sloužím? SVĚTLU nebo KALICHU?
Dlouho to pro mě bylo totéž. Nyní však ve mně narůstají pochybnosti.
Ale pochybnosti slábnou, nemohu přece být zničena Landruem. Mé vítězství je důležitější už proto, že Lilith ještě nepochopila celý plán. Potřebuje moji krev z kalichu, aby porozuměla, co od ni prozřetelnost vyžaduje...
"Budeš trpce litovat svého činu. Ty i tvůj parchant...," slyším Landrua. Není to už zatracenec. Jeho hlas zní v znovunabytém sebevědomí neotřesitelně. "Začněme! Rozhodněme to!"
Ano, rozhodněme to.
Skoro bych věřila, že on cítí, že jsem od té doby příliš nezesílila. Zatímco jsem se já utekla do spánku a zapomnění, zůstal on vzhůru. Už tenkrát měl tisíciletou zkušenost. A teď má ještě o něco víc...

+++++

Felidaina vzpomínka
1762-1862
Zase jsem kradla děti - nebo přesněji, dávala krást, neboť jsem si pořídila pomocníky. Mladé chlapíky ze vzdálenějších vesnic, které nikdo nepostrádal, protože všechny jejich příbuzné jsem zabila. Nikdo nemohl chtít znovu najít unesené. Ujala jsem se jich jako sirotků - a oni se starali o další "sirotky", které unášeli na můj pokyn z bližšího či širšího okolí.
Moje experimenty dosáhly stadia, které už dávno nemělo nic společného jen s Landruem.
Ba skoro vůbec.
SVĚTLO a kalich mi však dovolily takto utrácet čas, neboť i ty jako by se upnuly k datu, které jsem řekla Creanně. Trávila jsem čekání, jak jsem uměla nejlépe. Přípravy u Uruku byly hotové - o mnoho víc jsem ani tam nemohla udělat. Ještě jednou se tam sice vypravím, ale to teprve pak, až Creanna bezpečně ukryje své dítě.
Zatímco tedy Creanna bez ustání bojovala proti frustracím a pochybnostem a zcela jistě už také začala pátrat po místě mého pobytu, věnovala jsem se zabíjení času.
Venku ve světě ztratil upírský život svoji perspektivu - ale zde v malém světě Beinn Dearg dál kypěly fantazie a možnosti, které Liliový kalich strážci nabízel.
Čím déle jsem s ním zacházela, tím silněji jsem pochybovala o tom, že by Landru byť jen trošku vyčerpal své schopnosti. Snad dohlédl až na samé dno kalichu, tam, kde se usazovala krevní sraženina a za ta tisíciletí vytvořila pozoruhodnou patinu. Mohl však pohlédnout ještě hlouběji. Co se skrývalo pod touto patinou, podněcovalo mé přesvědčení, že s touto nesvátostí se dá podnikat mnohem víc, než jen z lidských dětí dělat nové upíry.
Mé tápavé pokusy to potvrdily a prvnímu stvoření, na které jsem mohla pohlédnout s pýchou, jsem proto dala jméno First, což znamená První.
First se dokázal celé týdny a měsíce obejít bez krve. To neznamenalo, že by neměl patřičnou chuť. Ale neměl v sobě ani žádnou nákazu, vůbec žádnou, a v jeho těle se tvořily skutečné "zásobníky", do kterých shromažďoval krev svých obětí. Nejšílenější na tom ale bylo, že tuto krev ze sebe dokázal zase vydávat.
Co do zevnějšku nevypadal First nijak zvlášť podařeně. Ale jeho ostatních kvalit jsem využívala, když jsem ho jako sběrače krve vysílala do okolí, aby se vracel s tělem úplně naplněným. Byl schopen hypnózy a velice rychle poznal, jak je výhodné nechávat oběti naživu a znovu a znovu je navštěvovat. Lidé, když se o ně pečuje, jsou takřka nevyčerpatelným zdrojem krve, neboť jejich organismus je schopen obnovit odebrané množství během poměrně krátké doby.
Tak mi tedy First pomáhal živit mé ostatní pokusy, neboť brzy jsem dala přednost tomu, raději příliš nevycházet z

místa svého působení.

Stala jsem se velice vybíravou. Museli absolvovat velice tvrdé zkoušky, než jsem o nich rozhodla. Každého, který propadl sítí mých požadavků, jsem bez skrupulí zabila. Kalich to vyřizoval za mě. Odnímal jim, co jim předtím dal. A když byl s nimi hotov, nezbylo z nich nic, co by se podobalo upírům. Zůstali redukováni na nevzhlednou prahmotu, kterou jsem shromažďovala do jámy za opatstvím. Tam byla vystavena větru a počasí, ale nikdy jsem nepozorovala žádný proces rozkladu, ani jak jsem očekávala, zvířata a hmyz, které by se na nich živily.

Dokonce i ti mrchožrouti jako by nedokázali překonat odpor vůči té hmotě.

Co se týkalo mých ostatních potřeb, naprosto jsem nežila v odříkání. Vždycky jsem si našla chvilku rozkoše na některém z těch chlapů, kteří pro mě chodili loupit. Ale od nich jsem si kromě sexu brala taky krev, neboť to, co jsem učila Creannu v prvních týdnech její rychle dozrávající existence, se dotýkalo i mě: že není dobré plýtvat nákazou, a zde v mém malém světě jsem nemohla donekonečna plýtvat ani životy svých pomocníků. Ne, měla jsem dva, tři chlapy pro chlípnost, která se mě tu a tam zmocňovala, a dva nebo tři chlapy, kterým jsem brala krev, ale nechávala je naživu, aby i oni nepotřebovali shánět tento vzácný nápoj.

Stále jsem se snažila otužovat svá stvoření proti vlivu křesťanských symbolů. Nikdy jsem nezjistila, proč my (také já, kdyby mě kalich nechránil), jsme právě proti tomuto náboženství tak zranitelní. Ale pokoušela jsem se to zrušit.

Přitom nebylo nikterak mým cílem stvořit "super-upíra". To by SVĚTLO nikdy nepřipustilo, neboť chtělo přece jejich záhubu. Ne, když jsem vytvářela nové upíry, museli bezpodmínečně splňovat jedno kritérium: museli na ostatní upíry pohlížet jako na přirozené nepřátele, a tak - třebaže jen v malém - podporovat plán.

A přece došlo, jak jsem už říkala, k několika málo incidentům různého významu. Nejhorší, na který si vzpomínám, byl ten s Feynem.

Feynovi jsem do dlaně vypálila, abych se vysmívala nenáviděné víře, znamení prvotních křesťanů: hada na kříži. A Feyn vlastnil nadpřirozené schopnosti, které se daly jen stěží nazvat "magií". Jeho síla ohromila i mě samotnou, jakmile dospěl do úplné tělesné zralosti. Zůstával bezpečně uvězněn ve svém žaláři jako ostatní. Ale jednoho dne mi krvavě dokázal, jak málo pro něho znamenají běžná opatření.

Měla jsem zrovna nějakou práci jinde, jinak bych snad ještě mohla zasáhnout. Takto si ale počínal jako skutečně posedlý. Vyrazil dveře své cely, a namísto aby hned začal hledat cestu na svobodu, vyrazil vzápětí ještě další dvoje dveře. Snad ho vábila krev za nimi.

Černá krev.

Neboť Feyn byl válečník. Vrah s kanibalskými sklony.

Obou obětí nebyla škoda, Beztak jsem chtěla Faradnu a Fanadona vyhodil do jámy za zdí. Byli příliš nedokonalí. Dokonce ani neviděli ve tmě a nebyli schopni nejzákladnějších proměn.

Ale tento útěk taky dokázal Feynovu neovladatelnost.

Zastavila jsem ho a měla jsem na vybranou, jestli ho zničit nebo vyhnat.

Rozhodla jsem se pro první možnost, ale tehdy poprvé a jedinkrát kalich odmítl tento můj přehmat rozdrtit na kaši. Proto jsem změnila názor.

"Máš štěstí, že jsi roztrhal jen slabochy, které bych beztak musela utratit," řekla jsem mu. "Jdi! Zavrhuji tě. To je víc, než ode mě můžeš čekat. Ale zmiz a už se nevracej. Nevystavuj moji náladovost už nikdy další zkoušce..."

Ani já, ani kalich jsme tehdy netušili, jaký strašlivý důsledek může mít toto omilostnění. Ve vzdálené budoucnosti. Pro budoucí Creannin plod...

+++++

Přítomnost

Lilith se nijak nebránila novému přívalu vzpomínek. Nasávala do sebe každou informaci jako vyschlá houba a poznala hned, že je řeč o ní. O ní a o Feynovi, kterému až příliš naivně skočila na lep - protože po ničem netoužila víc jako po spolehlivém spojenci.

Proud z kalichu, jak se zdálo, zase vyschl - buď nadobro, anebo dočasně přehlušen reálným děním.

Neboť tam, uprostřed zóny obklopené kostlivci se právě v tom okamžiku rozhořel boj mezi Felidae a Landruem!

Lilith to nejprve mrštilo o podlahu a teprve po chvíli se zvedla.

To, co před sebou viděla, ji daleko víc fascinovalo než děsilo. Oba strážci kalichu se proměnili. Jejich postavy byly zatím ještě stále v podstatě lidské, nicméně i tak se Lilith děsila divokosti, s jakou se sama ještě při žádném ze svých vlastních bojů nesetkala.

Felidae a Landru byli divoká kočka a vlk. Nikoli až do důsledků, alespoň ne zde a nyní, avšak jejich zvířecí vlastnosti vystupovaly na povrch jejich fyziognomie tak zřetelně, jakoby ve dvojí projekci. Ne že by se jednoduše na sebe vrhli - oni jako by splynuli v jedno. A taky jejich jednotlivé pohyby následovaly za sebou v takovém tempu a samy byly tak rychlé, že nebylo možno vůbec rozeznat, co se děje.

Nebylo možno poznat, kdo vítězí.

Až dokud, ano, až dokud se všechno najednou nezastavilo.

Boj doslova zamrzl.

Oba strážci strnuli jako zkamenělí uprostřed sféry, kterou utvořili svojí magií - a v tu chvíli Lilith rozeznala, že Feliade je u konce sil.

Landru se zastavil, jen aby se popásl na utrpení poražené. Jeho spáry našly zranitelné místo, které se Felidae týkalo jen nepřímo.

Ale s jakými následky!

Uchopil pletivo symbiontu hned za několik řemenů najednou a sevřel je ve své nestvůrné ruce jako dráty marionety. Tím částečně strhl tento "korzet" z Felidainy kůže a odkryl nikdy nezahojené rány. Více než půldruhého století stará smrtelná zranění, která bolela pořád stejně jako prvního dne. To bylo naprosto zřetelně vidět ve Felidainých strhaných rysech. V jejích sirně žlutých očích, podobajících se dvěma gejzírům krátce před erupcí.

Její rty se rozvíraly, ale zůstávaly němé.

Landru se zle zasmál.

A Lilith se ptala sebe samé, proč řemenové šaty svoji nositelku nechrání. Přitom odpověď byla nasnadě: ty šaty už tenkrát dávno byly ve stálém duchovním spojení s Creanninym symbiontem. Tedy zažily taky to, co s nimi Landru dělal při nepodařeném pokusu o atentát. Nyní byly ochromené strachem, že by se to mohlo opakovat. Také Lilithin (či Creannin) symbiont se zoufale zdráhal cokoli podniknout proti strážci kalichu...

Ale tady nešlo jen o Felidainu existenci, nýbrž také o jejich symbionty!

V tomto bodě poznání se nemohla Lilith už držet zpátky. Třebaže předtím ji sféra obou zápasících odmrštila a hodila nazpět, nechtěla jen nečinně přihlížet, jak Landru nejenže Felidae vyřídí jednou provždy, nýbrž taky zase dostane do svých rukou Liliový kalich.

Všechno by bylo marné. A upírům by hektické tvoření nového potomstva jistě dalo zapomenout na dlouhý čas jejich stagnace. Co by to znamenalo pro lidi, ale také pro ni, pro Lilith, na to raději nechtěla ani pomyslet.

Vrhla se proti řadě kostlivců, kteří se ani nepokusili na ni zaútočit. Stáli jen před sférou vytvořenou oběma upíry jako můry kolem i asného světla a prováděli groteskní neklidné pohyby.

Lilith se dotkla neviditelné stěny - a očekávala úder, který už jednou pocítila.

Ale tentokrát tomu bylo jinak.

Tentokrát jako by bariéra povolila. Sice ztuha, ale jako sypká masa, jejíž zrnka se dají dostatečnou silou rozhrnout, aby se jí dalo pomaličku projít.

Na vytváření této sféry se podílela svojí silou také Felidae. A právě ztráta jejích sil přispěla k prostupnosti.

V tu chvíli zaslechla Lilith Felidain křik.

Landru trhal řemení na jejím těle na kusy!

Lilith až zalehlo v uších pod ozvěnou bolesti, nejen tělesné, nýbrž i duchovní.

Viděla, že Felidae umírá - zatímco Landru vítězí.

Bylo nemožné, aby se Lilith dostala k sirnooké včas. Naprosto nemožné.

A kalich byl ještě nedosažitelnější...

V tom okamžiku Landru prudce otočil hlavu. Jeho triumfující pohled se setkal s Lilithiným. Aniž by hleděl dolů, rozerval další část pletiva na Felidaině těle. Pro něho bylo prostředí, ve kterém se nacházel, ideální. Byl stokrát rychlejší než pomalu se k němu prodírající Lilith.

Dával zřetelně najevo, jak se vyžívá v této situaci. Lilith současně ucítila, jak se symbiont na jejím těle proměnil v jedinou palčivou bolest a najednou jej už necítila vůbec.

Bylo to, jako by zmrzačení jeho "bratříčka" nadobro zničilo i jeho.

Pak ale uviděla Lilith pravdu.

A v tu samou chvíli ji uviděl také Landru.

+++++

Felidaina vzpomínka

1863-1869

Pak se čas naplnil. Každá věc ztratí jednou svoji přitažlivost. Taky vytváření zvláštních, nemrtvých životů.

Creannin budoucí milenec se narodil, a já se vydala jej vyhledat. Stopy, které jsem po sobě ve zříceninách opatství zanechala, byly minimální. Odstranila jsem stopy, jak jen to šlo. Propustila jsem jen ty, od kterých jsem si slibovala, že svedou Landrua na falešnou stopu, nebo mu poskytnou ještě jiné služby.

Taky své pomocníky, kteří nenesli nákazu, jsem s pozměněnými vzpomínkami poslala tam, odkud přišli. Jejich jména jsem zapomněla, až na jednoho. Johna. Neboť ten se pravděpodobně zamiloval do jednoho z mých výtvorů; za těch okolností něco úžasného.

Nakonec jsem i já opustila zdi zřícenin, které mi byly bez přestávky útočištěm po celé století.

Cestovala jsem dál směrem k pobřeží. Tam, v jedné osadě, odkud je přes moře vidět na ostrov Skye, stál dům Lancasterů, ve kterém právě přišel na svět chlapec.

Ó, jak mravně a vychovaně jsem se dokázala chovat, když bylo třeba. Rodina Lancasterů patřila v té době k těm lepším, třebaže v době, když jsem se tam objevila, měli svůj rozkvět už za zenitem.

Postupovala jsem velice opatrně, spřátelila jsem se s paní domu, nikoli s jejím mužem, ke kterému jsem se stále chovala s chladným odstupem - no ano, každopádně zpočátku. Samozřejmě, že ta žena nevěděla, ba ani nic netušila o mé pravé podstatě. Byla jsem chytrá a měla jsem samozřejmě znalosti příslušící věku a prožitkům, které si tito lidé nedokázali představit. Konverzace se mnou Margo (tak se ta dáma jmenovala) uváděla, kdykoli se mi zachtělo, do tranzu. Fascinovala jsem ji příhodami, které jsem, třebaže trošku jinak, skutečně zažila, a ona se kolikrát musela ptát, jak už mohl jeden "člověk", navíc ženského pohlaví, toho tolik prožít, neboť zevnějškem jsem nevypadala o nic starší než ona sama, asi tak na pětadvacet.

Zanedlouho jsem se stala častým hostem v domě, zvána stále jen Margo, nikdy jejím mužem, se kterým jsem se dlouho nesetkala osobně, protože byl často na cestách. Provozoval malý obchod ze zámořskými produkty a jeho kancelář se nacházela v nejbližším přístavním městě, vzdáleném mnoho mil odtud. Tak se přihodilo, že Margo bývala

často sama a potřebovala dobrou přítelkyni. Kromě toho byla stvořena pro život mimo velkoměsto. Nikdy by odtud neodešla, což taky Robert, její manžel, věděl.

Zřejmě stejně jako ho vychvalovala v jeho nepřítomnosti, stejně nadšeně musela také jemu vyprávět i o mně. Neboť jednoho dne to už nevydržel a chtěl mě taky poznat.

Mezitím jsem poznala jejich chlapce v kolébce. Sean byl silný hoch. Ale jistě nikdo kromě mě netušil, k čemu je předurčen. Měl jednou převzít obchod svého otce, tak mu to naplánovali rodiče. A já je nechávala při tom.

Toho dne, kdy jsem se měla seznámit s Robertem, postihla Margo krátkodobá náhlá migréna, jak jsem jí vsugerovala už předchozího dne. Nebyla schopna jediné kloudné myšlenky, ale trvala na tom, že má domluvená návštěva platí. Robert mě přece může přijmout i sám, usoudila.

No, udělal to.

Nechala jsem ho trochu povařit, ale jako všichni muži byl hned můj. Že se jeho žena o patro výš skoro svíjí za zataženými závěsy s hroznými bolestmi hlavy a napůl už přichází o rozum, nebo že by mohl každou chvíli vstoupit někdo ze služebnictva, to mu nikterak nebránilo, aby mi po krátké chvíli nezačal dělat jednoznačné návrhy.

"Ale Roberte," kárala jsem ho. Ta hra mě bavila. Konečně sama jsem to všechno nastrojila. Pokud jsem chtěla být stále v blízkosti malého Seana, bylo zapotřebí vycházet zadobře s oběma manželi.

Usmíval se jako muž, který je zvyklý, že jeho peníze a moc mají sexuální přitažlivost. Byla jsem si jistá, že využívá také toho, že má obchod ve městě. Určitě tam má víc než jednu milenku, o kterých jeho naivní žena nemá ani potuchy.

Když se postavil ke mně vedle krbu, držel v ruce sklenici portského - ale ani to ho neodradilo, aby zrušil poslední zdvořilý odstup mezi námi. Cítila jsem, jak se svými bedry přitiskl k mému zadku, jehož tvar ho stejně jako obliny mých prsou, rýsující se zřetelně pod mými šaty, zřejmě zbavovaly posledního zbytku rozumu. Když jsem se nijak příliš nebránila, postavil sklenici na krbovou římsu a odhodil všechnu opatrnost. Jeho rty se divoce přisály k mé šíji - kde narazily na výběžky řemenného postroje. Pod šaty jsem samozřejmě měla svůj korzet. Jeho ruce pevně sevřely má ňadra, zatímco tvrdé vyboulení v jeho kalhotách zezadu doráželo na můj klín.

"Co je to?" zeptal se, více omámen mnou než vínem.

"Překvapení," odpověděla jsem zastřeně. Samozřejmě tím myslel řemínek na mém krku. "Kde... nás nebude nikdo rušit?"

Ó, to mužské naduté sebevědomí.

Kdyby věděli, jak jsou jejich pózy kolikrát směšné.

Nicméně ponechala jsem mu jeho pocit důležitosti. Deprimovaného milence jsem nemohla potřebovat a užívala jsem si toho, že ani nemusím použít své běžné hypnózy, abych si ho omotala kolem prstu.

"Pojď!" Odvedl mě do pokoje na samém konci chodby, řekl "Počkej !" a na krátko zmizel. Když se o chvíli později znovu objevil, usmíval se s úlevou a horečně současně. "Zařídil jsem, aby nás nikdo nerušil."

"Jak?"

"To je moje tajemství."

To moje bylo ještě větší. Přesto jsem ho nechala při tom. Mezitím jsem si už rozepnula na zádech sponky svých šatů, a když nyní ke mně přistoupil, jediným hbitým pohybem jsem je ze sebe nechala spadnout na zem.

Robertovi skoro vyjely oči z důlků. Takové "prádlo" jako moje určitě ještě nikdy neviděl - a ani už nikdy neměl vidět.

Jazykem si přejel přes suché rty.

Pak jsem mu nabídla svoje.

Roztouženě mě táhl k posteli. Byla trochu moc měkká, ale přirážela jsem proti Robertovým pohybům, až jsme nakonec dospěli přece jen k tomu, po čem jsme oba toužili. Ani se mu nepodařilo pořádně svléknout. Ale to jsme dohnali poté, co to poprvé do mě pustil.

Ó, nezdálo se, že by byl zvyklý po dosažení cíle se hned vydat k další metě. Jenže teď si musel zvykat. A byl učenlivý. Přímo hořel touhou po dalším vzdělání!

Od toho dne nebyl Robert ve své městské kanceláři už skoro vůbec k zastižení. Ale ani doma ne. Vymýšlel si stále nové lži, aby se se mnou mohl setkávat na stále nových místech. Brzy jsem musela proti tomu zakročit, protože ještě bylo příliš brzy, abych si mohla dovolit popudit Margo proti sobě.

Nejlepším se mi zdálo, abych také s ní sdílela nějaké tajemství. A tak jsem ji svedla, když mě jednou požádala, abych jí pomohla s nalíčením. Udělala jsem jí kompliment ohledně jejího vzhledu a současně jí navrhla, že by přece jen měla svoji vizáž trochu změnit. Účes, oblečení...

Okamžitě pro ten nápad vzplanula a žádala mě o radu, kterou jsem jí neodmítla. Poslala komorné do vesnice, aby opatřily pár barvicích prostředků a ještě nějaké další maličkosti. Ještě před tím jí ale připravily koupel. A zatímco jsem jí jako přítelkyně z dětství mydlila a dalšími komplimenty v ní probouzela vědomí ženství, dotýkala jsem se také všech oněch míst, která se přede mnou ve vaně divže nerozplývala blahem.

A konečně s mými rty na jejích a s mým jazykem na jejím jsme nechaly padnout všechny hráze. Ještě v teplé vodě jsem ji hladila, dokud nedospěla k orgasmu, a pak jsem ji ještě jednou na divanu laskala jazykem na místech, kde jí to žádný muž předtím nedělal. O Robertově chudé fantazii jsem si sama už předtím udělala dostatečnou představu...

Nakonec jsem ale přece jen musela použít svých mimořádných schopností. Ne proto, že by Margo zničehonic začalo hryzat svědomí - čistě jen proto, že jsem chtěla zabránit tomu, aby jednou dospěla k závěru, že se dopustila něčeho zakázaného a neodpustitelného.

Chtěla jsem zůstat její nejlepší přítelkyní i po tomto dni rozkoší.

A taky se tak stalo.

Zatímco jsem se stala v domě Lancasterových takřka stálým hostem, rostl Sean do podoby skvostného chlapce, a já mohla začít s prvními přípravami jeho osobnosti.

Po celá léta ho kalich připravoval. Ale nikdy se to nedělo tak, aby si ve svém pozdějším životě byl schopen na tyto příhody z dětství vzpomenout.

Můj pobyt u Lancasterových tak směřoval s přibližováním věku Seanovy pohlavní zralosti ke svému konci. Do té doby jsem ani na jiných místech nezůstávala nečinná. Nenápadně jsem vedla Roberta od jednoho obchodního neúspěchu k druhému, a když oslavil Sean své dvanácté narozeniny, byl Robertův podnik s bohatou tradicí de facto bankrot. Nyní již bylo otázkou dní nebo týdne, než se bude muset Robert zodpovídat před soudem, neboť jsem nastrojila taky několik podvodů.

Na tom, že si SVĚTLO vybralo právě Seana, nebylo co kritizovat. Avšak jeho okolí bylo jasně nevhodné pro nevyhnutelné setkání s Creannou.

Několik dní před Robertovým zatčením jsem přemluvila jeho i Margo, aby chlapce alespoň na dobu trvání procesu uklidili z "palebné linie". Navrhla jsem jim jejich chudší příbuzné na ostrově Skye, že by se o něho mohli nějaký čas starat. Samozřejmě souhlasili. Sean sám tomu ještě vůbec nerozuměl. A nemělo smysl dělat ho chytřejším, než byl.

Několik dní po jeho odvezení na ostrov spáchala Margo sebevraždu polknutím velkého množství prášků na spaní - a taky Robert ve vyšetřovací vazbě ji nepřežil o moc déle.

Přiznávám, že v obou případech jsem měla trochu prsty i já.

Taky dobře.

Od té doby jsem už zase působila jen skrytě. Creannu jsem sledovala díky symbiontu - a sledovala jsem i Seana, který nesl neviditelné znamení, aniž by se o tom někdy dozvěděl. Jeho život v blahobytu se stával víc a víc jen rozmazanou vzpomínkou, jeho pěstouni byli řádní lidé a měl se u nich dobře.

Nezdědil nic kromě dluhů a o ty neměl nikdo zájem. Sean vyrůstal v těch nejskromnějších poměrech. Když zemřeli i jeho poručníci, zůstal na Skye až do svých třiatřiceti let.

Pak ho tam našla Creanna.

A taky Landruova cesta vedla na Skye - dodneška nevím, jestli to byla skutečně náhoda. Dozvěděla jsem se jen díky symbiontu o téměř katastrofě, která Creannu a Seana přiměla k okamžitému útěku do Austrálie.

Jela jsem do Sydney na stejné lodi. Byla jsem přitom, když se nastěhovali do domu a preparovali jej. Pomocí magie, kterou Creanna získala od SVĚTLA v Beinn Dearg. A taky toho, čím jsem přispěla já sama.

A dávno před Creannou jsem věděla, že v jejím lůně zraje plod, který ji bude stát život...

+++++

Přítomnost

V okamžiku, kdy ustaly impulsy Felidainých vzpomínek, vycházející z kalichu, cítila se Lilith zbavena své tíže.

Neměla čas přemýšlet o tom, co se dozvěděla. Její veškerá pozornost se upřela na symbiont.

Její vlastní symbiont!

Zatímco se sama namáhavě prodírala magickou sférou, její šaty jakoby s tímto neměly žádný problém. Rychle z ní sklouzly a ponechaly tak hostitelské tělo, ať se o sebe postará samo.

Puzení přispěchat na pomoc svému "bratříčkovi" na Felidaině těle muselo být neodolatelné. Dokonce i vzpomínka na ten den hrůzy v Hannoveru bledla před věděním, že pokud se nestane nic na jeho záchranu, druhý symbiont zahyne...

Felidae nebyla už schopna se bránit. Ležela ve smrtelných křečích. Landru nepřestával rvát její korzet, vytrhávat jeho výhonky odtud, kde spojovaly rozdrcené kosti a nikdy nezhojené rány. Soucit mu byl cizí. Tím se velice podobal své sokyni...

Lilith si s úděsem uvědomila, že tyto dvě bytosti by dokázaly obrátit svět naruby - kdyby se spojily.

Ale to neudělaly. A brzy už zase bude jen jeden strážce kalichu!

Když uviděl Landru, jak se k němu plazí druhý symbiont, zasažen zpomalovacím efektem právě tak málo jako on sám, krátce se zarazil. Bylo vidět, jak mu to v hlavě šrotuje.

Náhle sklouzl z Felidae dolů a cáry řemenových šatů mu proklouzly mezi prsty jeho pracky jako pramínky vody.

Lilith se pokusila zrychlit své vlastní tempo. Ale ještě stále jí ten neviditelný tekutý písek bránil, jako by se musela brodit hustou kaší.

Oproti tomu symbiont ještě více zrychlil a dál se přibližoval k oběma zápasícím.

Landru zřejmě už nemínil nic riskovat. Sebral kalich ze země, na okamžik zůstal strnule stát, jako by v sobě musel zakonzervovat okamžik, kdy ho po tak dlouhé době pohřešování znovu získal - a pak se dlouhými skoky rozběhl ven ze sféry.

Pryč do noci.

Pryč od zkázy, jakou po sobě dokázal zanechat jen on sám.

Lilith ho sledovala pohledem, dokud nevyběhl z muzejního sálu.

Pak s jistým zpožděním zhasla magická sféra. Kolem dokola se na podlahu hroutily kostry, připravené o svoji nepřirozenou rovnováhu. Rozpadaly se na zpráchnivělé kousky.

A ještě jedna věc se děla:

Nehybné cáry řemenových šatů se znovu daly váhavě do pohybu, stále rychleji se počaly stahovat ke své nositelce, aby zahájily opravy.

A Lilithin vlastní symbiont se obrátil a klouzal zpátky k ní, jako by pro toho druhého už nemohl nic udělat.

Lilith se teď mohla buď postarat o Felidae - nebo se pustit do pronásledování Landrua.

Rozhodnutí bylo snadné.

On vlastní teď kalich - a tím i nástroj, který ho vrátí do jeho bývalé pozice strážce kalichu.

Tak daleko to ale nesmí dospět.

Ještě stále je snad sám překvapen svým snadným vítězstvím - a taky napadnutelný. Ale to se mohlo změnit každou vteřinou.

Pokud se jí nepodaří znovu mu Liliový kalich vyrvat nebo jej zničit, pak válka mezi lidmi a upíry nikdy neskončí.

Lilith se rozběhla za Landruem.

Felidae zůstala ležet. Řemení na jejím zničeném těle vypadalo jako ošklivi černí hadi, plazící se po zdechlině.

+ + + + +

Uruk

"Brána," řekl Kravetz.

Byla noc, ale na nebi nad pouští se už počaly objevovat první příznaky nového jitra. Hvězdy, poblikávající za krycími plachtami, napjatými nad vykopávkami, počínaly blednout a "hrozba" nového dne se přibližovala.

Duncan Luther stál mezi Kravetzem a Romanem na konci schodiště s dvaadvaceti stupni, z něhož on sám do konce předešlého dne nedokázal odkrýt víc než pět schodů. Teprve když se k němu připojili oba mrtví, podařilo se jim během noci dostat se až na konec průchodu, vedoucího strmě dolů. Spolu se schody odkryli také kolmou kamennou stěnu, k níž schodiště klesalo v úhlu pětačtyřiceti stupňů.

A tato stěna byla zavřená brána. Byla poseta podobnými znaky jako byly i po obou stranách schodiště. Symboly neznámého významu.

To v nich taky vyvolalo jisté zneklidnění. Až dosud byly neotřesitelně přesvědčeni, že jsou nejenže vítáni, ale také očekáváni.

Bylo to jako vždycky: Žádný z nich nevěděl; co je tu má očekávat, ale přesto to tu bylo.

"Jak bychom to mohli otevřít?" ozval se zase Kravetz. Ale nedočkal se odpovědi.

Puncan udělal krok před ostatní a položil ruku na jeden z těch vyrytých znaků. A zatvářil se tak soustředěně, jako by se domníval, že toto sdělení přečte hmatem.

Nepřečetl. Nicméně oba mrtvé to přimělo, aby následovali jeho příkladu.

Dodatečně pak už nebylo důležité, kdy přesně a pod čím dotykem se ozvalo to skřípění. Každopádně sílilo víc a víc a neustalo ani tehdy, když všichni tři muži ustoupili nazpět.

Před nimi, velice pomaličku, počala kamenná deska klouzat do země. Když se její horní okraj dostal asi do výše jejich prsou, mohli si všimnout, že deska je asi dvacet centimetrů silná. Ale jaký mechanismus ji spouští, jim zůstávalo skryto.

Za deskou se otvírala temná díra, která působila problémy dokonce i očím mrtvých.

Nikdo z nich neřekl ani slovo. Teprve dlouho poté, co deska zmizela v zemi úplně a hladce se s ní spojila, se Duncan zeptal: Cítíte to?"

"Co?" Romano hrábl nohou.

"Ten ...vítr..."

"Ale žádný vítr nefouká," řekl Kravetz. "Je bezvětří."

Duncan neměl chuť se o to hádat. Stále ještě se domníval, že cítí slaboučký tah, který jako by se ho pokoušel nasát do otvoru. Nebyl však žádný problém se tomu ubránit.

Ale snad právě to byl hlavní problém. Neboť on vůbec nechtěl bojovat proti touze projít branou.

"Myslím, že... se sem něco blíží," řekl Kravetz.

Měl pravdu.

Něco se k nim přibližovalo.

Něco překrásného.

+ + + + +

Ta žena byla neskutečně mladá. Vlasy jí hladce a hebce padaly na ramena, která pravděpodobně jen díky přes ně přehozenému pláštíku vypadala široká a svalnatá. Byla blonďatá, s jemnými, jasně a nevinně řezanými rysy. Její oči si nesměle změřily tři muže, k nimž se přiblížila až na dosah. Temnota, nebo cokoli to bylo v prostoru, ve kterém se nacházela, se před ní rozestoupila. Silueta krásné ženy vypadala, jako by se kolem ní šířila stříbřitá záře.

"Kde je spasitelka?" zeptala se.

Jaké nádherné rty měla! Smyslné a bez jediné chyby. Duncan, který jí byl stejně blízko či stejně daleko jako každý z jejich trojice, pocítil morbidní myšlenku, že by se měla kousnout do spodního rtu. Kapička krve, která by jí běžela přes její bledou jemnou bradu, by docílila fantastického účinku.

"Kde je spasitelka?" opakoval ten jemný, jakoby sametem vystlaný hlas.

"Spasitelka?" zeptal se Duncan, zachvácen závratí, které vzdoroval jen s obtížemi. Současně měl pocit, jako by tah vzduchu z otvoru o něco víc zesílil.

"Kde je? Jen jí náleží vstoupit - nebo každému v jejím doprovodu."

"Kdo jsi ty?" ozval se Romano.

Kravetz mlčel. Jen s rozzářenou tváří zíral na to nečekané zjevení.

"Jsem strážkyně Brány. Hlídám a čekám tu už celé věky. Neznám netrpělivost..."

"Chceš nám bránit ve vstupu?" ujišťoval se Duncan. Náhle měl pocit, že by ten slabý průvan, který předtím cítil, mohl být předzvěstí bouře. Zničující, strašlivé, trestající síly...

Kráska se usmála. Pláštík měla sepnutý nad ňadry a jeho horní okraj si přidržovala svými jemnými prsty. Nehty se jí leskly, snad byly černě nalakované, a jejich čerň připomínala temná bouřková mračna.

"Ne," řekla. "Nikdy bych nikomu nebránila, aby ke mně přišel... Znáte spasitelku?"

"Ne!" zavrčel Romano.

Duncan si přál, aby to nikdy neučinil.

Neboť náhle oči té ženy vypadaly, jako by se za nimi objevila narůstající bouře.

Kravetz si vzdychl.

Duncan ani jednoho z obou mrtvých neslyšel vzdychat za celou tu dobu, co byli spolu.

A dříve, než ho mohl zarazit, překročil Kravetz práh. Šel krásce, která stála kousek od nich, vstříc.

"Ten blázen," řekl Romano bez špetky citu. Ale současně v tom bylo slyšet i trochu porozumění.

"Pojďte," řekla v tu chvíli strážkyně. "Ano, pojďte všichni... Je tady pěkně. Už nikdy se vám odtud nebude chtít...!"

Bylo to víc než pokušení. Ještě víc ztělesňovala přání, která mohla být zjevně nebezpečná i pro mrtvé - zvláště jestli šlo právě o takové mrtvé.

Ve chvíli, kdy také Romano chtěl podlehnout vábení té sirény, vystřelila Duncanova ruka směrem k němu a sevřela mu paži.

"Ne..."

Kravetz stále ještě nedosáhl svého cíle. Ale taky šel hrozně pomaličku. A což bylo nejzvláštnější: s každým centimetrem, kterým se vzdálil od prahu, byly jeho pohyby malátnější a těžkopádnější, jako by najednou proti němu vanul silný vítr. Ale nic takového nenaznačoval jediný důkaz. Z jeho vlasů se jediný nepohnul. A ani jeho volný oděv se nepohnul ani v nejmenším závanu.

Obrátil se - právě tak bizarně pomalu - k nim a otevřel ústa.

"Mmmůůůžžžeeettteee jíííttt ss-seeemmm..."

Romano se otřepal jako mokrý pudl. "Co - to znamená?" obrátil se na Duncana.

"Já doufám, že ne to, co si myslím..."

"A to je co?"

"Že tu nejsme vítáni."

"Ale ona říkala..." Romano zmlkl.

"Říkala," přikývl Duncan. Jeho ruka, stále ještě pevně svírala Romana. Neodvažoval se ho pustit.

V tu chvíli, ještě dříve, než došel Kravetz až k ní, rozevřela žena svůj plášť. Byla pod ním nahá a měla to nejperfektnější ženské tělo, jaké kdy Luther viděl. Sice si pořád ještě vzpomínal na Lilith, ale toto...

Kravetz se mezitím už zase obrátil k ní. Taky on viděl, co se jim (ale jemu především) nabízelo. S mnohoslibným úsměvem mu kráska vyšla vstříc. Její ruce rozpřažené do stran stále ještě držely okraje pláště, který teď připomínal roztažená křídla. Když došel Kravetz až k ní, objala ho a svým přehozem mu zakryla záda.

Duncan a Romano pozorovali, jak žena Kravetze líbá. Ne, víc. Ona ho svými ústy přímo znásilňovala. Ona sama nebyla ve svých pohybech nikterak omezená. Zato Kravetz stál jako loutka. Viděli jen jeho zátylek - a její rozkošnické pohyby. Vyzývavé hlazení, pohupování a otírání se kyčlemi o muže...

Najednou strnula uprostřed pohybu. Aniž by jej pustila ze svého objetí, přesunula svůj obličej mimo Kravetzovu hlavu, takže oba vyčkávající opět uviděli její tvář. Zamilovaně položila bradu na rameno muže, který se ani nepohnul.

Duncanovo tušení narůstalo do nekonečna.

"Hele...," vydechl Romano. "Ona - pláče...!"

Ale nebyly to slzy.

Každopádně ne slzy jako výraz smutku. Z jednoho oka jí skanula veliká kapka krve... a kutálela se jí po tváři.

Nezanechávala žádnou stopu.

A v příštím okamžiku byla veškerá krása tatam.

"Nikdy nedosáhnete svého štěstí!" vyštěkla cynicky zkřivená ústa. A to byl poslední lidský zvuk, který z nich vyšel.

Náhle to krásné ženské tělo jako by vybuchlo v prudké masité erupci. Na hladké kůži se objevily puchýře a vzduly se jako rakovinné bujení ve zrychleném záznamu.

Když bylo po všem, přidržela si ta zakrvácená nestvůra Kravetze ještě krátce ve svých pažích, nežli jej rozervala na kusy a spolykala.

+++++

Taky Romano udělal krok přes práh - jako by pro toho ubožáka ještě něco mohl udělat. Ale to bylo naprosto nemožné.

Všechno, čeho dosáhl, bylo jen to, že obluda se nyní obrátila k němu.

Vypadalo to jako dřepící, podobaná obrovská ropucha. Ale na svých osmi nohách se to pohybovalo, jako by široko daleko nebylo co do elegance ideálnější tělo. Avšak z té krásné ženy tu už nebylo vůbec nic, ba ani z člověka.

"Jsssemmm ssstrážce brrrrány," skřípěl hlas nestvůry jako drcený kámen.

A pak to skočilo kupředu.

Duncan právě ještě stačil strhnout Romana nazpět. S výkřikem oba dopadli pozpátku na stupně schodů.

Už viděli tu nestvůru nad sebou, jak je drtí svojí příšernou tíhou a jak je trhá svými ostrými zuby.

Avšak na druhé straně prahu najednou zase stála blonďatá kráska s našpulenými rty.

Duncan se znovu postavil na nohy. V podstatě ho to pořád ještě táhlo do brány a věděl, že Romano cítí totéž.

"Co chceš dělat?" zeptal se mrtvý.

Nevím, řekl si v duchu Luther.

Byl vzdálen od bestie jen malý kousek. Stál bezprostředně za dvacet centimetrů silnou linií, která nebyla ničím jiným než horním okrajem kamene desky, vnořené do země.

Nyní teprve Duncana napadlo, že se taky na tomto pásu nacházejí ty znaky. Magické symboly, bránící té obludě v překročení?

Nešlo to k němu. Zdálo se, že to k nim nemůže.
"Znáte spasitelku?" ptaly se rty, které právě sežraly Kravetze. Ani krev, ani slzy nebyly v tom andělském obličeji.
"K čertu s tou tvojí spasitelkou!" zaklel Duncan. Nedokázalo ho utěšit ani zjištění, že Kravetz už předtím nebyl živý.
Co byl jejich skutečný život? Ani ten jeho vlastní se tak nedal nazvat, a přece ať se mu vedlo dobře nebo pramizerně, dokázal stále ještě trpět.
"Ano," řekla.
"Ano!" zasmál se Romano. Znělo to tak trochu nepříčetně.
Duncan se posadil vedle něho na schody.
"Ty to taky chceš, že?" řekl.
"Co?"
"Tam dovnitř!"
Romano mlčel. Nakonec zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Tak to není."
"Ne?"
"Nechci, já musím tam dovnitř."
Duncan přikývl. "Tak pojď. Mám nápad..."
Společně vyšli po schodech nahoru.
"Však vy se zase vrátíte," posmívala se obluda, "Určitě se vrátíte!"
Bylo docela možné, že to byla pravda - třebaže radost příšery byla poněkud předčasná...

+++++

"Je to hmotné," řekl Duncan přesvědčeně. "Nevím, co to je, ale zdá se to být hmatatelné!"
"Snad," odpověděl Romano.
"Určitě! To nebyl žádný přelud. Může nás to mást svým vzhledem, ale je to materiální. Zřejmě si to pohrává s časem. Jak se Kravetz pohyboval dopředu... Čím blíž se k tomu přibližoval, tím byl pomalejší!"
"Ale ta věc ne."
"Ne, ta věc ne."
"Snad to je tou chodbou za branou a ne v té bestii," nadhodil Romano. "Snad tam čas plyne podstatně jinak."
"A ta obluda? Je na tom naprosto nezávislá."
Romano zavrtěl hlavou. "My to nikdy nepochopíme - a i kdyby ano, kolem té potvory se nedá projít!"
"Kdo mluví o procházení kolem ní?" odpověděl Luther. "Potřebujeme nějakou lest. Musí to mít své důvody, proč to nevyšlo za námi ven, třebaže bychom tomu nemohli uniknout!"
Potom prozradil Romanovi svůj plán.
Ten na něho jen tupě hleděl. Nakonec přikývl.
"Souhlasím."

+++++

To nemůže dopadnout dobře, myslel si Duncan Luther. Proč to já blázen dělám?
Protože musel.
Protože ho něco uvnitř k tomu nutilo a naléhalo. Něco, čemu on stejně jako Romano nemohli odolávat natrvalo. Nutilo je to stejně jako Kravetze projít branou a bylo tomu úplně jedno, jestli tam ta obluda číhá, nebo ne.
Musejí si nejprve uvolnit cestu!
"Věděla jsem, že mě neopustíte," řekla ta atraktivní obluda. Už zase na sobě měla svůj plášť a jinak nic. Stála svůdně těsně za prahem a poskytovala Lutherovi pohled, který ho - jak si s hrůzou uvědomoval. - nenechával chladným.
V ruce svíral dřevěnou násadu.
"Copak to máš?" zeptala se stvůra.
"Dárek."
"Áááách..." ohrnula rty. Lutherovi se zdálo, jako by se viděl zrcadlit na vlhkém filmu na jejím těle - ale vždyť přece už nemá žádný zrcadlový odraz.
"Obávám se," litovala, "že nejsem úplatná... Krom toho: vůbec se mi nelíbí."
"To doufám," odpověděl Luther drsně.
Rozpřáhl se.
Po několikahodinovém úsilí spolu s Romanem vyrobili z kusu železa a silné dřevěné násady harpunu - alespoň to podezřele připomínalo veliký hák.
Se vší silou, které byl schopen, vyrazil svojí zbraní dopředu. Věděl, že bezprostředně za prahem narazí na neviditelný, zbrždující odpor. Ale současně stála ta nestvůra tak bezprostředně blízko, že to mohlo vyjít.
"Teď!" zařval Luther, když hrot zbraně pronikl pláštěm a masem nacházejícím se za ním.
Bestie se zasmála. Její pohled byl zaměřen na tu hračku, která jí vnikla mezi dmoucí se ňadra. Zdálo se, že vůbec necítila bolest. V jejím pohledu se třpytila domýšlivost. Viděla, jak Luther sevřel konec násady oběma rukama, jako by se chystal k dalšímu výpadu.
Bleskurychle couvla.
Luther s tím sice počítal, ale přesto byl téměř stržen přes práh.
Pustil násadu.

"Teď, zatraceně!" zařval ještě jednou.

Konečně nahoře džíp, řízený Romanem, vyrazil kupředu. Tlusté lano, které bylo přivázáno ke konci násady harpuny, se na okamžik napnulo k prasknutí.

Ale vydrželo.

Stalo se, co Luther předpokládal.

Obluda na druhé straně prahu byla zaskočena silou skoro sta koní.

Snad by i dokázala přelomit násadu harpuny jako pouhou zápalku, nebo přetrhnout lano. Ale příliš pozdě pochopila úmysl, s nímž Luther proti ní mrštil tu svoji "hračku". Až do poslední chvíle skrýval lano svým tělem. A teď...

...škobrtavě prchal po schodech nahoru.

Běžel jako ještě nikdy předtím v životě.

Zdálo se mu, jako by v zádech cítil hnilobný dech. Zápach nestvůry.

Nikdo nemohl tušit, jestli je skutečně třeba obávat se strážce té druhé strany. Snad ani nebyl žádný důvod utíkat.

Luther se otočil.

Výkřik nestvůry rozervал plachtu nad jejich výkopem. Rozpoutala se bouře. Od vyhrabaného schodiště se oddělily kamenné částečky a svištěly vzduchem jako střepiny granátu.

Monstrum, které předtím sežralo Kravetze, už zase nebylo tou krásnou ženou. Prudkým trhnutím bylo vymrštěno ven z chodby.

A jeho řev venku v jediné vteřině umlkl, zato se rozpoutal prudký orkán.

Luther zíral na děsivě rychle stárnoucí, mumii podobnou vysychající nestvůru, procházející v jediném okamžiku stonásobnou proměnou. Monstrum si snad vůbec neuvědomilo, co se s ním najednou stalo. Ještě v umírání si vytrhlo harpunu z těla. Jistě vůbec necítilo, že si tím vyrvalo z těla obrovský kus usychajícího masa. Pokoušelo se doplazit zpátky přes práh, zpátky do prázdné černi, která se nyní sotva znatelně začínala plnit jakousi substancí.

Luther zaťal pěsti i zuby. Věděl, že jestliže se nestvůře podaří dosáhnout cíle, bylo všechno marné.

Ale nedokázala to.

+ + + + +

Romano se sklonil k vločkovité, začernalé, nevzhledné hmotě, která ze "strážkyně" zůstala.

"Koho mohla myslet tou ‚spasitelkou'?"

Luther ho obdařil zachmuřeným pohledem. "Tvoje nahluchlost mé málem stála život."

Romano k němu vzhlédl. Ponuře se usmál. "Třeba by už bylo načase..."

"Sklapni zobák a chyť to lano!"

Romano je vzal do rukou.

Luther překonal poslední opatrnost - a pak se poddal potlačené touze, která po něm nevyžadovala nic jiného, než aby překročil ten práh. Lano, které Romano pevně držel, měl Luther uvázané kolem hrudníku. Aby ho ten druhý mohl kdykoli vytáhnout ven...

Ale toho nebylo zapotřebí.

"Je to pryč!" zamával Luther na Romana, když pronikl dobrý kus do nitra chodby a stále ještě necítil žádný náznak toho, že by jej čas brzdil.

To samozřejmě mohl být jenom jeho subjektivní pocit. Ale to by ho Romano nenásledoval. On by si musel všimnout, kdyby se všechno zpomalovalo.

"Zřejmě," řekl, když došel až k Lutherovi, "to byla právě strážkyně, kdo vyvolával ten efekt."

Luther rozvázal lano a hodil ho na zem. "Zřejmě."

Chodba byla široká jako železniční tunel. Její stěny byly z jakési hladké, nedefinovatelné hmoty. Nebylo tu žádné světlo, ale ani tma. Alespoň Luther bez problémů viděl. A viděl chodbu, která se před ním mírně svažovala a směřovala jakoby do nekonečna.

Bez jediného dalšího slova se vydali dál.

Jejich nutkání je pohánělo do hloubi chodby.

Do věčnosti...

KONEC

Příští svazek 026

Lilith x 2 = ?

Landru dosáhl svého cíle. Prchá i s Liliovým kalichem. Lilith se nemůže starat o těžce zraněnou Felidae. Jestli chce zabránit, aby Landru coby strážce kalichu vytvořil novou generaci upírů, musí ho zadržet.

Ale Landru se nedá zastavit tak snadno. Když se Lilith vrhne proti němu, aktivuje magii kalichu - a stvoří druhou Lilith z jejího zrcadlového obrazu.

Tím v ní rozdělí geny lidské a upírské. Jedna Lilith je nyní člověkem jako její otec: dobrá, zranitelná, bez daru magie.

Zatímco druhá je ve všem dědičkou své matky. Je stoprocentním - a zlým - upírem...

??

??

??

??

- 1 -